

รายงานวิจัย

เรื่อง

ผลของการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการ
เรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

Effects of University Students' English Speaking

According to English Instructional Model Based on Communicative
Approach Theory

ผู้วิจัย

กรทิพย์ รัตนภุมมะ

บัณฑิต อนุญาหงษ์

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ปีการศึกษา 2559

คำนำ

รายงานการวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอิง จากสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และโดยผู้อำนวยการสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณวิมล รุ่งธีระ ที่ให้โอกาสในการเข้าร่วมโครงการอบรมเทคนิคการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการ ด้วยความเมตตานับแต่เริ่มต้นจนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น รองศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต ไรจน์ อารยานนท์ ที่ให้การสนับสนุนผู้วิจัยได้ทำการวิจัยตลอดปีการศึกษา

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บัณฑิต อนุญาหงษ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภาณี เพ็ง เนตร ผู้ริเริ่มโครงการ อีกทั้งยังเป็นอาจารย์พี่เลี้ยง คอยช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา และแนะนำการทำวิจัยตั้งแต่ ต้นจนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบคุณนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ปีการศึกษา 2559 ที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบสอบถามที่มีต่อวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเป็นอย่างดี

ท้ายที่สุด ผู้วิจัยขอน้อมระลึกถึงพระคุณบุพการี บิดามารดา และครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนตลอดมา และขอขอบคุณคณาจารย์สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาที่ให้ความสนใจและให้ความช่วยเหลือตลอดมา

กรทิพย์ รัตนภุมมะ

18 มิ.ย. 2561

บทคัดย่อภาษาไทย

หัวข้อวิจัย	ผลของการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร
ชื่อผู้วิจัย	กรทิพย์ รัตนภุมมะ และบัณฑิต อนุญาหงษ์
คณะ/สำนัก	วิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบัน	สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร 3) เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาหลังจากเรียนวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 55 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling Technique) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยการบรรยายภาพ และแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยการบรรยายภาพ แผนการสอนแบบการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน 4 กิจกรรม หลังจากทำแบบทดสอบครบทั้ง 4 กิจกรรม นักศึกษาทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อกิจกรรมการพูด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (one way ANOVA) หรือ F-test และวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารมีระดับความสามารถในการพูดอยู่ในระดับสูง
2. การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารสามารถเพิ่มความสามารถในการพูดของนักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความพึงพอใจของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นหลังจากเรียนวิธีการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับสูง

คำสำคัญ: การพูดภาษาอังกฤษ, การสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ, การสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

TNI

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

Research Title	Effects of University Students' English Speaking According to English Instructional Model Based on Communicative Approach Theory
Name	Kornthip Ratanapumma, Bundit Anuyahong
Faculty/College	College of General Education and Languages
Institute	Thai-Nichi Institute of Technology
ปีการศึกษา	2016

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to study English speaking ability of Thai-Nichi Institute of Technology students according to English instructional model based on communicative approach theory; 2) to compare TNI students' English speaking ability before and after speaking class; and 3) to investigate TNI students' satisfaction with the speaking class.

The subjects were 55 undergraduate students at Thai-Nichi Institute of Technology during second semester of 2016 academic year which derived through simple random sampling technique. The instruments used in this experiment were the pre-post English speaking test, the lesson plans, the English speaking ability evaluation form, and the questionnaire on students' satisfaction towards the speaking class. The experimental process and data collection were conducted as follows: The subjects were given an English speaking ability pretest. Then, the four speaking lesson plans were used in second semester. After the completion of each lesson, the English speaking ability evaluation form, and the satisfaction questionnaire were used for surveying the subjects' satisfaction on speaking class. The data

were statistically analyzed by mean scores, standard deviation, percentage and t-test for dependent samples.

The results were as follows:

1. English speaking ability of Thai-Nichi Institute of Technology students was at high level.
2. The students' speaking ability after the speaking class was significantly higher than before, with instruction constructed at 0.05 level.
3. The students' satisfaction towards speaking class was at high level.

Keywords: English Speaking, English Instructional Model, Communicative Approach

สารบัญ

บทที่

หน้า

คำนำ

บทคัดย่อ

Abstract

สารบัญ

สารบัญตาราง

1	บทนำ.....	1
	ความสำคัญและที่มาของการวิจัย.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
	ขอบเขตของงานวิจัย.....	2
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
	สมมติฐานในการวิจัย.....	4
2	แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา.....	7
	พื้นฐานความเชื่อในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษา.....	8
	ทฤษฎีจิตวิทยาเรียนรู้กลุ่มมนุษย์นิยม.....	8

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้กลุ่มปัญญานิยม.....	10
การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	12
องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร.....	13
หลักการในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	16
ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	20
การจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบเน้นหน้าที่และการสื่อความหมาย.....	22
ทฤษฎีเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	23
การพูดเพื่อการสื่อสาร.....	23
ภารกิจของการสื่อสาร	24
การสอนตามแนวการสื่อสาร.....	25
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	27
ความหมายของการพูด.....	27
ความหมายและความสำคัญของการสื่อสารด้านการพูด	28
องค์ประกอบของการพูด	29
ความสามารถด้านการพูด	30
ความสำคัญ ข้อควรคำนึง และการพัฒนาทักษะการพูด.....	31
ขั้นตอนการพูด.....	33
เทคนิคการสอนทักษะพูด.....	34
การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด.....	35
เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด.....	36
แบบกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	40
รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	41
ความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอน.....	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	49
งานวิจัยในประเทศ.....	49
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	49
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	51
ประชากร.....	51
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	51
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	52
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	52
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
การจัดกระทำการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

1. ผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร.....	59
2. ผลการวิเคราะห์ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นซึ่งได้จากการพูด 4 ครั้งตามแผนการเรียนรู้.....	67
3. ผลของความพึงพอใจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นหลังจากเรียนวิธีการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร.....	73
5. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	76
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	76
สมมุติฐานของการวิจัย.....	76
วิธีดำเนินการวิจัย.....	77
สรุปผลการวิจัย.....	77
อภิปรายผล.....	78
ปัญหาและอุปสรรคในการวิจัย.....	80
ข้อเสนอแนะ.....	81
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	81
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	81
บรรณานุกรม.....	82

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	93
ภาคผนวก ก แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อวิธีการสอนการพูดภาษา	
อังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร.....	94
ภาคผนวก ข ประวัติย่อผู้วิจัย.....	97

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1	คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารจากผู้ประเมิน 1 ท่าน..... 59
2	คะแนนเฉลี่ย ก่อนสอบ, หลังสอบ และค่าความต่าง ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น..... 63
3	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น..... 67
4	ตารางคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ครั้งที่ 1- 4..... 67
5	ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้จากการประเมินงานพูดแต่ละบทตามแผนการเรียนรู้ 4 ครั้งซึ่งแปลงเป็นคะแนนเต็ม 5 คะแนน..... 72

สารบัญตาราง

ตาราง

หน้า

6

ตารางแสดงผลความพึงพอใจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยี

ไทย-ญี่ปุ่นหลังจากเรียนวิธีการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎี

การสอนเพื่อการสื่อสาร..... 73

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

เนื่องด้วยในปัจจุบันนี้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นทั้งนี้เพื่อการติดต่อสื่อสารการศึกษา ค้นคว้าข้อมูลและเพื่อการประกอบอาชีพตลอดจนการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เข้าใจความแตกต่างทาง วัฒนธรรมและการปกครองการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นยังจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลสามารถสื่อสาร กับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมีความมั่นใจ (กรมวิชาการ. 2544 : 1) โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศที่มีผู้ใช้มากที่สุด (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537: 12) ดังนั้นการเรียนรู้และการฝึกฝนการใช้ ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องจะสามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านคือทักษะการพูดทักษะการฟัง ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนของนักศึกษาให้มีความรู้ความสามารถและสามารถนำไปใช้ในการประกอบ อาชีพและการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่าง มากเนื่องจากเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารซึ่งสามารถฝึกฝนให้มีประสิทธิภาพได้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 167) การพูดที่ดีนั้นยังต้องพัฒนาควบคู่ไปกับความเข้าใจในการฟังแต่อุปสรรคสำคัญของการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ด้านการฟังและการพูดคือการขาดโอกาสในการฝึกฝนพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องหรือความเบื่อหน่ายในการ เรียนการสอนแบบเก่าที่เน้นการท่องจำมากกว่าการนำไปประยุกต์ใช้จนนักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเองและ เงินอายุในการสื่อสารหรือสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 14) จากปัญหาที่พบ คือนักศึกษาส่วนใหญ่ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษถ้าผู้เรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเองเพราะคิดว่าตนเอง ขาดความรู้ความสามารถและทักษะการพูดภาษาอังกฤษพูดไม่เก่งรู้ศัพท์น้อยกลัวผู้ฟังไม่เข้าใจความนึกคิดเช่นนี้จะ ส่งผลให้ผู้เรียนขาดความเชื่อมั่นในการพูดและไม่ค่อยมีส่วนร่วมในห้องเรียน

วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) คือผู้เรียนทำกิจกรรมใช้ ภาษามีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาด หายไป ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จำเป็นต้องสื่อสารกันจึงจะทราบข้อมูลสามารถเลือก

ไขข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทสถานการณ์สำนวนภาษาในรูปแบบต่างๆ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใหญ่ เรียนได้ไขความรูรวมทั้งประสบการณ์ที่ได้รับ สามารถแสดงความเห็นหรือระดมพลังสมอง ฝกการทำงานกลุ่ม แสดงบทบาทสมมติ เกมจำลองสถานการณ์ การแก้ปัญหา เพื่อสื่อสารใดคลอง

อนึ่งเนื่องจากการเรียนการสอนในปัจจุบันสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา แผนกภาษาอังกฤษกำลัง ดำเนินการเรียนการสอนเน้นการสื่อสาร ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ศึกษาผลการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ เรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบสื่อสาร และผลของการวิจัยจะเป็น แนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนว ทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร
3. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาหลังจากเรียนวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎี การสอนเพื่อการสื่อสาร

ขอบเขตของงานวิจัย

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่1 จำนวน 900 คน จาก สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่1 จำนวน 55 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling Technique)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1. ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

2. ความพึงพอใจในการพูดภาษาอังกฤษด้วยทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้น แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ละเลยในเรื่องความสำคัญทางไวยากรณ์และสถานการณ์ในการใช้ภาษา การสอนภาษาตามแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารจะมีข้อดีกว่าแนวคิการสอนที่เน้นไวยากรณ์คือ มีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร และเมื่อผู้เรียนได้มีการฝึกฝนการใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริงแล้ว ยังช่วยให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปโดยมีการเลือกใช้สำนวนถ้อยคำ ภาษา ถูกต้องตามหลักภาษา สามารถสื่อความได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และวัตถุประสงค์ในการสนทนา

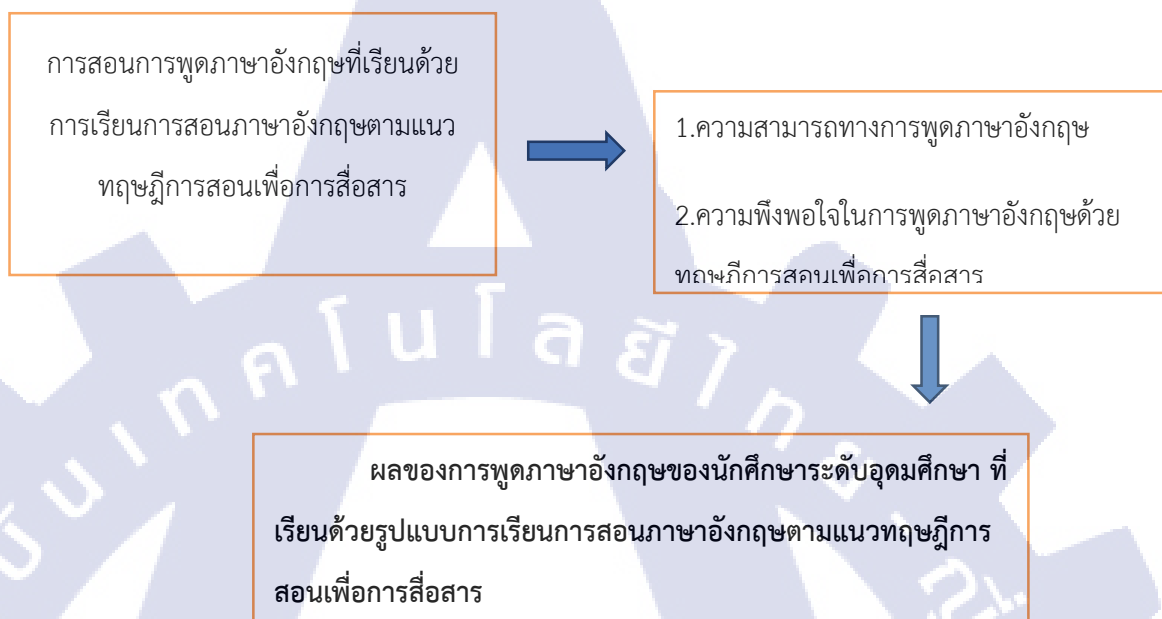
ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาจจะเป็นไปได้ในเชิงประเมินค่าว่า ความรู้สึกหรือทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นเป็นไปได้ในทางบวกหรือทางลบ

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่1 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ENL 102

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น หมายถึง สถาบันการศึกษาที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ ถนนพัฒนาการ 37 เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการพูดภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ดังภาพประกอบต่อไปนี้

สมมุติฐานในการวิจัย

1.นักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.นักศึกษาที่ได้รับวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารหลังการเรียนมีความพึงพอใจสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. พื้นฐานความเชื่อในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษา
 - 2.1 ทฤษฎีจิตวิทยาเรียนรู้กลุ่มมนุษยนิยม
 - 2.2 ทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้กลุ่มปัญญานิยม
3. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1 องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.2 หลักการในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.4 การจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบเน้นหน้าที่และการสื่อความหมาย
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

4.1 การพูดเพื่อการสื่อสาร

4.2 ภารกิจของการสื่อสาร (Communicative Tasks)

4.3 การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Languages Teaching CLT)

5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

5.1 ความหมายของการพูด

5.2 ความหมายและความสำคัญของการสื่อสารด้านการพูด

5.3 ความสำคัญข้อควรคำนึงและการพัฒนาทักษะการพูด

5.4 ขั้นตอนการพูด

5.5 เทคนิคการสอนทักษะพูด

6. การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

6.1 วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

6.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด

7. แบบกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยในประเทศ

8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

TNI

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ได้รับความสนใจมากคือแนวคิดและทฤษฎีของแครชเชน (Krashen 1987 : 35-40) ซึ่งได้กล่าวถึงสมมุติฐานการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ 5 ประการสรุปได้ดังนี้

1. สมมุติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา (The Acquisition-Learning Hypothesis) มีสาระสำคัญว่ากระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองของคนเรามี 2 แบบคือการรู้ภาษา (Language Acquisition) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาแม่เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (Subconscious) ผู้เรียนจะไม่ได้คิดที่กำลังเรียนภาษาอยู่เพราะมุ่งที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและไม่เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษาจึงมักไม่รู้ว่าได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษาไปแล้วและเมื่อได้ยินภาษาผิดจะรู้สึกได้แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าผิดกฎข้อไหนซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ ส่วนแบบที่สองคือการเรียนภาษา (Language Learning) เป็นการเรียนรู้ภาษาแบบเป็นทางการในลักษณะที่รู้ตัว (Conscious) เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลักทำให้สามารถอธิบายกฎเกณฑ์ของภาษาได้แต่ไม่มีการใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน

2. สมมุติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) มีสาระสำคัญว่าการรู้ภาษานั้นเป็นไปอย่างมีขั้นตอน ผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างบางอย่างก่อนโครงสร้างอื่นๆ เช่นเด็กจะเรียนรู้หน่วยคำประเทศพหูพจน์ /-s/ และที่แสดงกริยาที่กำลังดำเนินอยู่ /-ing/ ก่อนที่จะเรียนรู้หน่วยคำ /-s/ ที่แสดงความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยาและการใช้ /'s/ ที่แสดงความเป็นเจ้าของ

3. สมมุติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบภาษา (The Monitor Hypothesis) มีสาระสำคัญว่า การรู้ภาษาและการเรียนภาษานำไปใช้ประโยชน์ได้ต่างกันโดยที่การรู้ภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริงได้อย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนภาษามีประโยชน์ช่วยในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาหรือทำหน้าที่เป็นกลไกทดสอบภาษาในชีวิตประจำวันการเรียนภาษาซึ่งเป็นการเรียนกฎเกณฑ์นำไปใช้ประโยชน์ได้ไม่มากนักเพราะมีเงื่อนไข 3 ประการ คือ ต้องใช้เวลาสำหรับการตรวจสอบทำให้พูดได้ช้า ยังมีความสนใจไปที่รูปแบบภาษาทำให้นึกหาที่จะพูดมีความสำคัญลดลงไปและบริบททางภาษาซึ่งมีอยู่มากมายจึงเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก

4. สมมุติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) มีสาระสำคัญว่าข้อมูลทางภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนต้องเป็นข้อมูล que ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) เป็นข้อมูลที่มี

ความหมายมีเนื้อหาที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยที่เนื้อหาของข้อมูลภาษาต้องมีความรู้หรือเพิ่มระดับความรู้ในลักษณะ $i+1$ ขึ้นไปเรื่อยๆ

5. สมมุติฐานเกี่ยวกับการกรองทางจิตใจ (The Affective Filter Hypothesis) มีสาระสำคัญว่าปัจจัยที่สำคัญมากประการหนึ่ง มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ปัจจัยด้านเจตคติ เช่น แรงจูงใจ ความวิตกกังวลซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้แม้ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลที่เขาสามารถเข้าใจได้ก็ตาม

จากสมมุติฐานทั้ง 5 ประการ สามารถสรุปความว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นมี 2 แบบ คือ การเรียนรู้ภาษาแบบไม่รู้ตัวเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาแม่และการเรียนรู้ภาษาแบบเป็นทางการ (แบบรู้ตัว) การเรียนรู้ภาษาช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและสามารถตรวจสอบความถูกต้องของภาษาได้ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นๆที่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาก็คือ ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อมูลของภาษาได้ และปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เจตคติของผู้เรียนซึ่งควรมีแรงจูงใจที่สูงซึ่งช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนและมีความกังวลต่ำ

2. พื้นฐานความเชื่อในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษา

การจัดการเรียนการสอนภาษามีหลายแนวทางแตกต่างกันตามแนวคิดและทฤษฎีด้านปรัชญาและทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยาที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

2.1 ทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้กลุ่มมนุษยนิยม (Humanism Psychology Theory)

ทฤษฎีนี้เน้นธรรมชาติของความเป็นมนุษย์โดยคำนึงว่าทุกคนเป็นผู้มีจิตใจ อารมณ์ มีความรู้สึก มีศักดิ์ศรี มีเหตุผล คนไม่ใช่เครื่องจักรที่รอรับคำสั่งใช้วัตถุหรือสัตว์ที่สามารถวางเงื่อนไขให้ปฏิบัติอะไรก็ได้ตามความต้องการ ทุกคน มีความสามารถ มีความต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเอง ดังนั้นถ้าบุคคลปรารถนาจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก็จะขึ้นอยู่กับความตั้งใจของเขาเองมากกว่าจากสิ่งเร้าหรือสิ่งแวดล้อมภายนอก เพราะการเรียนรู้เป็นผลมาจากการรับรู้ของบุคคลต่อสิ่งเร้าด้วยตนเองมากกว่าจะเป็นผลจากการที่สิ่งเร้ามีอิทธิพลต่อการควบคุมพฤติกรรม บุคคลมีความแตกต่างกัน เอกลักษณ์เป็นของตนเอง มีวิธีการในการประกอบกิจกรรมต่างๆไม่เหมือนกัน

แนวคิดและทฤษฎีตามทฤษฎีนี้เป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายคือแนวคิดและทฤษฎีโรเจอร์ (Rogers) และมาสโลว์ (Maslow)

แนวคิดและทฤษฎีของโรเจอร์ (Rogers, อ้างถึงในละเอียด จุฑานันท์ [2541]: 76)

โรเจอร์ นักจิตวิทยาชาวอเมริกันผู้นี้เสนอแนวคิดและทฤษฎีของการแก้ปัญหาโดยให้ผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้รักษาด้วยตนเองจนกระทั่งผู้รับคำปรึกษาหาแนวความคิดใหม่ของตนเองได้ และหายจากความทุกข์ ในที่สุดโรเจอร์เรียกเทคนิคนี้ว่า "Client-Centred Attitude"

หลังจากที่ได้ทดลองปฏิบัติโรเจอร์แนะนำให้นำหลักการนี้ไปใช้ในการศึกษาในหนังสือชื่อ "Liberty in Learning" โดยเสนอ "การสอนทางอ้อม" หรือ "Non-directivity" ซึ่งตั้งอยู่บนสมมุติฐานว่า

1. ผู้สอนมิได้สอนโดยตรงแต่จะสนับสนุนจัดสภาพให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง
2. ผู้เรียนจะเรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองอยากเรียนหรือเรียนเฉพาะเห็นความสำคัญหรือเห็นว่าส่วนนั้นเป็นประโยชน์สำหรับตน
3. ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องร่วมกันสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ คือบรรยากาศที่ปลอดการข่มขู่อดจากความหวาดกลัว หรือหวาดระแวงทั้งปวง

แนวคิดและทฤษฎีของโรเจอร์นั้นเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเน้นความมีคุณค่าของมนุษย์ความเป็นปัจเจกบุคคลสิทธิของบุคคลที่จะกำหนดการกระทำของตนเอง ตลอดจนการเห็นคุณค่าของการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์เพื่อนำไปสู่การบรรลุถึงศักยภาพแห่งตน โดยไม่ได้ให้ความสนใจต่อเป้าหมายที่เป็นวัตถุ

แนวคิดและทฤษฎีของมาสโลว์ (Maslow, อ้างถึงในละเอียด จุฑานันท์ [2541]: 77)

มาสโลว์ มีความเชื่อในลักษณะเดียวกับโรเจอร์ โดยเชื่อว่าทุกคนมีความต้องการที่จะให้ตนเองบรรลุศักยภาพแห่งตน เค้าเสนอว่าการที่บุคคลจะบรรลุศักยภาพแห่งตนได้นั้นต้องได้รับการสนองต่อความต้องการในระดับต้นก่อนมาสโลว์เสนอลำดับขั้นของความต้องการของมนุษย์ 5 ขั้นคือ

ขั้นที่ 1 ความต้องการในด้านร่างกาย (Physiological Needs)

ขั้นที่ 2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Needs of security)

ขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Needs of Affection and Sense of Belonging)

ขั้นที่ 4 ความต้องการรู้จักคุณค่าของตนเอง (Self - Esteem)

ขั้นที่ 5 ความต้องการการบรรลุถึงศักยภาพแห่งตน (Self - Realization)

จากแนวคิดและทฤษฎีของมาสโลว์ สรุปได้ว่าผู้สอนต้องจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ให้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนระดับต้นก่อน เช่น ถ้าร่างกายยังไม่ได้รับประทานอาหารจะเกิดความหิวและไม่พร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ แต่เมื่อได้รับประทานอาหารแล้ว ร่างกายได้รับการตอบสนองจึงพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ส่วนตัวผู้สอนนั้นควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนจัดบรรยากาศในการเรียนให้สนุก น่าสนใจและไม่ทำให้ผู้เรียนเครียดหรือหวาดกลัว ในขณะเดียวกันผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ทำงานกับผู้อื่น ช่วยเหลือกัน ยอมรับซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในตัวเอง เคารพตนเองและสามารถบรรลุศักยภาพของตนเองได้

สรุปความว่า แนวคิดและทฤษฎีของทั้งสองนั้นการจัดการเรียนการสอนควรจัดสภาพให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองโดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สร้างบรรยากาศในการเรียนที่ปลอดภัย ไม่ข่มขู่ผู้เรียน สนับสนุนให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ในสิ่งที่สนใจ ยอมรับและเข้าใจผู้เรียนในสิ่งที่เขาเป็น

2.2 ทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้กลุ่มปัญญานิยม (Cognitive Psychology Theory)

นักจิตวิทยากลุ่มนี้ให้ความสนใจในการศึกษาปัจจัยภายในตัวบุคคลที่เรียกว่า โครงสร้างทางปัญญาที่มีผลต่อความจำ การรับรู้ และการแก้ปัญหาของบุคคล เชื่อว่าการกระทำต่างๆของบุคคลนั้นเกิดขึ้นจากตัวบุคคลนั้นๆเอง ไม่ใช่เกิดจากเงื่อนไขภายนอกสภาพแวดล้อมที่จะทำให้บุคคลเรียนรู้ได้ดีนั้น เป็นสภาพแวดล้อมที่บุคคลรับรู้และมีความหมายต่อบุคคลเท่านั้น สิ่งที่บุคคลได้เรียนรู้มาก่อนจะมีผลต่อการเรียนรู้ในปัจจุบัน ดังนั้นนักจิตวิทยากลุ่มนี้จึงสนใจต่อสิ่งที่บุคคลได้เรียนรู้มาแล้วเพื่อจะได้จัดประสบการณ์ที่มีความหมาย เพื่อให้เกิดการ

เรียนรู้ใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แนวคิดและทฤษฎีตามทฤษฎีที่น่าสนใจ คือ แนวคิดและทฤษฎีของบรูเนอร์ (Bruner) และโอซูเบล (Ausubel)

แนวคิดและทฤษฎีของบรูเนอร์ (Bruner , อ้างถึงในละเอียด จุฑานันท์ [2541]: 78-79)

บรูเนอร์เรียกทฤษฎีของเขาว่า "ทฤษฎีการสอน" เพราะเป็นการบอกให้ผู้สอนรู้ว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ทฤษฎีของเขามีหลัก 4 ประการคือ

1. แรงจูงใจจะเอาเป็นเงื่อนไขแรกที่มีอยู่ในตัวบุคคล และส่งผลให้บุคคลนั้นมีความปรารถนาที่จะเรียนรู้ จึงควรเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลเอง บรูเนอร์เชื่อว่าทุกคนมีแรงจูงใจภายในตัวอยู่แล้ว คือความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการความสำเร็จ ความต้องการที่จะเข้าร่วมกับผู้อื่น ดังนั้น ผู้สอนจึงควรนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน โดยการสอนให้ผู้เรียนแก้ปัญหาและเรียนรู้ที่จะค้นหาคำตอบด้วยตนเอง

2. โครงสร้างความรู้ เขาเชื่อว่าควรจัดโครงสร้างของเนื้อหาวิชาต่างๆให้อยู่ในรูปแบบที่ผู้เรียนทุกคนเข้าใจได้ภายใต้เงื่อนไข 3 ประการคือ

1. ลักษณะการเสนอเนื้อหาที่ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย เช่น ให้ปฏิบัติจริง ใช้รูปภาพ ใช้สัญลักษณ์
2. เสนอในปริมาณที่ผู้เรียนสามารถจำได้
3. เสนอด้วยวิธีที่ง่าย ให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้

3. ลำดับขั้นตอนการเสนอเนื้อหา เขาเชื่อว่าต้องเสนอตามขั้นตอนเริ่มด้วยการกระทำ ตามด้วยการใช้แผนภูมิรูปภาพ จบลงด้วยสัญลักษณ์หรือคำพูด

4. การให้แรงเสริมใช้ได้หลายวิธี การให้ข้อมูลป้อนกลับก็ถือเป็นการให้แรงเสริมที่ดี

จากหลักการทั้ง 4 ข้อนี้นับรูเนอร์มีความเชื่อว่าการเรียนรู้ที่มีความหมายจะเกิดขึ้นด้วยการเรียนรู้โดยการค้นพบ ดังนั้น ผู้สอนควรให้ผู้เรียนแก้ปัญหาเอง ซึ่งก่อนแก้ปัญหา ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนคิดเดาคำตอบจากนั้นให้ผู้เรียนพิสูจน์การเดาโดยการสำรวจข้อมูลต่างๆ ซึ่งการสำรวจนี้ต้องปลอดภัยและอาจมีรางวัลให้ เป็นการสร้างนิสัยการรักการค้นคว้า และค้นพบสิ่งต่างๆด้วยตนเองซึ่งจะทำให้ผู้เรียนจดจำได้ดี

แนวคิดและทฤษฎีของโอซูเบล (Ausubel , อ้างถึงในละเอียด จุฑานันท์ [2541]: 79)

โอซูเบลเชื่อว่าทุกคนมีโครงสร้างทางปัญญาที่แตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์เรียนรู้ของแต่ละคน โอซูเบลให้ความสนใจต่อการเรียนรู้ที่มีความหมาย การเรียนรู้สิ่งใหม่ที่ผู้เรียนพบว่าสิ่งเหล่านี้มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับข้อมูล หรือแนวคิดและทฤษฎีที่เคยเรียนรู้มาแล้วและยังคงอยู่ในโครงสร้างทางปัญญาของตน

การที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีความหมายนั้น โอซูเบลเสนอว่าควรจัดระบบความรู้ใหม่ให้เชื่อมโยงกับแนวกั้นแนวคิดและทฤษฎีที่มีอยู่แล้วในโครงสร้างทางปัญญาโดยการจัดระบบล่วงหน้า แนวคิดและทฤษฎีนี้ช่วยให้ผู้สอนสามารถพิจารณาจัดระบบเนื้อหาใหม่ล่วงหน้า และนำไปดำเนินการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เกิดขึ้นราวปีค.ศ.1975 เมื่อนักภาษาศาสตร์และผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ตระหนักในปัญหาว่าแม้ผู้เรียนจะรู้โครงสร้างของภาษาต่างประเทศมาแล้วเป็นอย่างดี ก็ยังไม่สามารถพูดคุยหรือสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ หรือถ้าจะสื่อสารได้บ้างก็มักใช้ภาษาในลักษณะที่เจ้าของภาษาเขาไม่ใช้กัน แม้จะเป็นภาษาที่พูดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ทั้งนี้เพราะภาษาไม่ได้รับระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยเสียง ศัพท์ โครงสร้างเท่านั้น แต่ภาษาคือ ระบบของข้อความที่ใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมายได้ ดังนั้นในการสอนไม่เห็นสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้นเพราะในการสื่อสารนั้นผู้พูดต้องใช้หน้าที่ของภาษาในการสื่อสารความหมายไปยังผู้ฟัง เช่น ได้แย้งเชิญชวนขออนุญาต ฯลฯ ซึ่งต้องใช้ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมบุคคลและกาลเทศะ นอกจากนี้การสื่อสารยังเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งการรู้รูปแบบหน้าที่ความหมายของภาษาเพียงอย่างเดียวจึงไม่พอ ผู้เรียนต้องสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริงและปฏิกิริยาโต้ตอบระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังจะช่วยให้ความหมายนั้นกระจำขึ้น เพราะผู้ฟังจะเป็นผู้แสดงปฏิกิริยาให้รู้ว่าเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดเพียงใด ถ้าไม่เข้าใจผู้พูดต้องปรับคำพูดใหม่เพื่อสื่อความหมายให้ชัดเจนขึ้น (ละเอียด จุฑานันท์ [2541] : 96)

วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร มีพื้นฐานมาจากแนวคิดและทฤษฎีที่ว่า ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษาคือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร ไฮม์ส (Hymes, อ้างถึงใน ละเอียด จุฑานันท์ [2541]: 96) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารไว้ว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษา ดีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆในสังคม เป็นความสามารถที่รู้ว่าเมื่อใดควร จะพูด พูดอะไร พูดกับใครเมื่อใด ที่ไหน ในลักษณะอย่างไร ความหมายของความสามารถในการสื่อสารของเดลล์ ไฮม์สเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป

3.1 องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร

ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาหลายคนได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารดังต่อไปนี้

คาเนล และสเวน (Canale And Savin 1980:1) ให้คำอธิบายสมรรถวิสัยหรือความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่า ประกอบด้วยสมรรถวิสัย 4 ประการดังนี้

1. สมรรถวิสัยทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษา ทางด้านคำศัพท์โครงสร้างเสียงและการใช้รูปแบบของคำได้อย่างถูกต้อง

2. สมรรถวิสัยด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบททางสังคม และสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้เหมาะสมกับหน้าที่ของภาษา เช่นการทักทายตลอดจนใช้ภาษาให้เหมาะกับบุคคล กาลเทศะ และสถานการณ์ในการสื่อความหมาย

3. สมรรถวิสัยทางการใช้คำเชื่อมความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการสัมพันธ์และเชื่อมโยงระหว่างข้อความระดับประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ซึ่งสามารถ เชื่อมโยงข้อความได้อย่างถูกต้อง และสื่อความหมายทางภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ การใช้ภาษา กล่าวคือเป็นความสามารถในการสื่อสารในระดับข้อความที่เหนือกว่าระดับประโยค

4. สมรรถวิสัยทางการใช้ยุทธศาสตร์ในการสื่อสาร (Strategic competence) หมายถึง ความสามารถปรับกลวิธีในการสื่อสารให้เข้ากับสถานการณ์ การใช้ภาษาเพื่อให้การสื่อสารหรือรับสารนั้นราบรื่น และดำเนินต่อไปอย่างราบรื่นไม่ขาดตอน การปรับกลวิธีในการสื่อสารมี 2 ทาง คือ การใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด โดยแสดงกิริยาท่าทางหรือสีหน้าประกอบคำอธิบาย

ซาวิยอง (Savignon 1983: 35-46) กล่าวว่า สมรรถวิสัยในการสื่อสารซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการออกแบบหลักสูตรและการฝึกในชั้นเรียนมี 4 ประการดังนี้

1. สมรรถวิสัยทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical competence) หมายถึง ความสามารถในการจำ คำศัพท์หน่วยเสียง หน่วยคำ โครงสร้าง การผสมผสานองค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้เข้าเป็นรูปคำหรือรูปประโยค สมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์ จะไม่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีทางไวยากรณ์ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งโดยเฉพาะ หรือ ความสามารถในการทำให้เกิดความรู้แจ้งเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ บุคคลจะแสดงสมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์โดยการใช้กฎเกณฑ์ (Using a rule)

2. สมรรถวิสัยทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) คำนึงถึงกฎการใช้ภาษาใน สังคมต้องเข้าใจภาษาในบริบทของสังคม บทบาทของผู้ร่วมสนทนา ข่าวสารที่แลกเปลี่ยนกัน และหน้าที่ของการ ปฏิสัมพันธ์สิ่งที่ควรพิจารณา คือ ความเหมาะสมในการใช้ภาษา และการตัดสินใจอะไรคือความเหมาะสมนั้น จะ เกี่ยวข้องมากกว่าการที่จะรู้ว่าจะต้องพูดอะไรพูดอย่างไรเท่านั้น แต่ยังต้องรู้ว่าเมื่อไหร่ควรจะเงียบด้วย ดังนั้น เป้าหมายเรื่องของการวิเคราะห์วัฒนธรรมร่วม คือ ทำให้เกิดการรู้แจ้งในกฎเกณฑ์ที่จะช่วยให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของ ภาษาได้เข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับรูปแบบที่เขาไม่คุ้นเคย

3. สมรรถวิสัยทางการใช้คำเชื่อมความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence) ไม่ได้ เกี่ยวข้องกับการตีประโยคเดียว แต่จะตีความตัวเชื่อมชุดของประโยคหรือคำพูดเพื่อสร้างความหมายทฤษฎีและ การวิเคราะห์ข้อความจะเกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ การวิจารณ์ วรรณกรรม สังคมวิทยา ปรัชญา มนุษยวิทยา การ พิมพ์ การสื่อสารตัวเชื่อมระหว่างประโยคอาจจะไม่ชัดเจน กล่าวได้ว่า มันอาจจะไม่แสดงความรู้สึกต่อเนื่อง ระหว่างตัวเชื่อมหนึ่งกับอีกตัวเชื่อมหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับโลกแห่งความจริง และความคุ้นเคยกับ เนื้อหาการแบ่งปันความรู้โดยผู้เขียนผู้พูด ผู้อ่านและผู้ฟัง

4. สมรรถวิสัยด้านยุทธศาสตร์ในการสื่อสาร (Strategic competence) หมายถึง วิธีการที่บุคคลใช้ ชดเชยกฎของความรู้ที่ไม่สมบูรณ์หรือองค์ประกอบที่จำกัดในการประยุกต์ใช้ เช่น งานที่ยากลำบากน่ารำคาญไม่ น่าเอาใจใส่มัน เปรียบเหมือนความจำเป็นในการจัดการว่าคุณจะทำอะไรเมื่อไม่สามารถคิดคำพูดได้ คุณมีวิธีการ อะไรที่จะรักษาการสื่อสารให้ดำเนินต่อไปในขณะที่คุณหยุดชะงักเพื่อคิด คุณจะให้คู่สนทนารู้ได้อย่างไรว่าไม่เข้าใจ คำพูดของเค้า หรือเค้าพูดเร็วไป และคุณจะปรับปรุงอย่างไรเมื่อข่าวสารของคุณเกิดการเข้าใจผิด ยุทธวิธีที่ยืดการ

สื่อสารออกไปประกอบด้วย การถอดความ การย่ำ การพูดอ้อมค้อม การล้งเล การหลีกเลี่ยงการเดา เมื่ออยู่ในเงื่อนไขที่จำกัดและเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงอย่างคาดไม่ถึง

บาคแมนและพาล์มเมอร์ (Bachman and Palmer 1982: 450) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะมีสมรรถวิสัยในการสื่อสารนั้น จะต้องเป็นผู้มีความสามารถในการใช้ภาษา 3 ประการดังนี้

1. สมรรถวิสัยทางด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic competence) หมายถึง ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ และมีความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ เช่น เสียงคำศัพท์และไวยากรณ์ รู้ว่าประโยคได้ถูก ไวยากรณ์ประโยคใดผิด ไวยากรณ์ผิดที่ใด และสามารถแก้ไขประโยคนั้นให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ได้

2. สมรรถวิสัยทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ความรู้ความสามารถทางภาษาเชิงสังคม มีความรู้ความเข้าใจระเบียบปฏิบัติทางสังคมของผู้ใช้ภาษาร่วมกัน ทั้งผู้สื่อภาษาและผู้รับภาษา นั่นคือ มีความสามารถใช้รูปแบบของภาษา ทำเนียบของภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในสังคม ซึ่งประกอบด้วยวัฒนธรรม ฐานะทางสังคม และบทบาทเป็นต้น เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจแล้วเค้าจะรู้ได้โดยอัตโนมัติว่าควรใช้ภาษาลักษณะใดกับบุคคลประเภทใดจึงจะถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ

3. สมรรถวิสัยทางด้านปฏิบัตินิยม (Pragmatic Competence) หมายถึง ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติตนเพื่อการใช้ภาษา เช่น สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ การใช้กิริยาท่าทาง สีหน้า การประสานสายตา และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกฎเกณฑ์ทางภาษาให้เข้ากับเนื้อหา ในสื่อสารจะอาศัยสัญลักษณ์และเครื่องหมาย ทั้งการใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด เพื่อแสดงให้เห็นให้ผู้รับสื่อสามารถเข้าใจและคาดการณ์ล่วงหน้าว่าผู้สื่อจะพูดอะไร ด้วยน้ำเสียงอย่างไร โดยอาศัยพื้นฐานประสบการณ์ของตนเองเข้าช่วย

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้วิจัยสรุปความได้ว่า จะต้องประกอบด้วยสมรรถวิสัยด้านต่างๆดังนี้

1. สมรรถวิสัยทางด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ได้อย่างถูกต้อง สามารถสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ เช่น เสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ หน่วยเสียง หน่วยคำ โครงสร้าง สามารถผสมผสานองค์ประกอบของภาษาเหล่านี้เป็นรูปคำหรือรูปประโยคสมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์

2. สมรรถวิสัยทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) มีความสามารถในการใช้ภาษาเชิงสังคม ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม สามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคล เหตุการณ์และสถานการณ์ซึ่งแตกต่างกันไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมนั้นๆ เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจแล้วจะรู้ในทันทีว่าควรใช้ภาษาลักษณะใดกับใคร จึงจะเหมาะสมกับกาลเทศะ เช่น ควรใช้ภาษาที่เป็นทางการ สุภาพมีนวลกับผู้มีอายุมากกว่าหรือผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่าเรา ดังนั้นเป้าหมายในการใช้ภาษาเชิงสังคม คือ เกิดความรู้ในกฎเกณฑ์ที่ทำให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้เข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เขาไม่คุ้นเคยได้อย่างไม่มีปัญหา

3. สมรรถวิสัยทางการใช้คำเชื่อมความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence) หมายถึง การใช้ความรู้ทางไวยากรณ์เชื่อมโยงข้อความได้อย่างถูกต้อง สามารถสื่อความหมายทางภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ สามารถเชื่อมโยงระหว่างข้อความระดับประโยค กล่าวคือผู้เรียนสามารถสื่อสารในระดับข้อความที่เหนือกว่าระดับประโยค สามารถตีความและเชื่อมชุดของประโยคหรือคำพูดเพื่อสร้างความหมายทฤษฎีและการวิเคราะห์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้และความคุ้นเคยเกี่ยวกับเนื้อหาในทางโลกของผู้เรียน

4. สมรรถวิสัยในการประยุกต์ใช้หรือยุทธศาสตร์ในการสื่อสาร (Pragmatic competence or Strategic competence of communication) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ดำเนินไปอย่างราบรื่นไม่ขาดตอน ซึ่งกลวิธีในการสื่อสารมี 2 ทาง คือ การใช้คำพูด และไม่ใช้คำพูดโดยแสดงกิริยาท่าทางหรือสีหน้าประกอบคำอธิบาย การประสานสายตา และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย รวมถึงวิธีการที่ใช้ชดเชยความไม่สมบูรณ์หรือความจำกัดในการประยุกต์ใช้ภาษา เช่น คุณมีวิธีการอย่างไรเพื่อรักษาการสื่อสารให้ดำเนินต่อไปในขณะที่คุณหยุดชะงักเพื่อคิด คุณจะทำอะไรหรือแสดงสีหน้าอย่างไรให้ผู้พูดรู้ว่า你不เข้าใจในสิ่งที่เขากำลังพูด โดยผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกฎเกณฑ์ทางภาษาให้เข้ากับเนื้อหาได้

3.2 หลักในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อความหมายได้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม

จอห์นสัน และ มอร์โรว์ (Johnson and Morrow 1981: 60-66) ให้หลักการในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ความสามารถในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้นเรียน ผู้สอนควรชี้ให้เห็นว่า รูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียน และการฝึกใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมาย ต่อผู้เรียนให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วจะสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ นั่นคือสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่นในทักษะการอ่านเมื่อเรียนหรือฝึกแล้วผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ หรือในทักษะการพูดนักเรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ที่ตนต้องการได้เป็นต้น

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated skills) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆ เช่น แยกการสอนไวยากรณ์จากบทสนทนาหรือแยกการสอนแต่ละทักษะจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้หลายๆทักษะร่วมกัน และในบางครั้งก็ต้องอาศัยกิริยาท่าทางประกอบ ดังนั้นผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง ควรได้ฝึกและใช้ภาษาและขณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น

3. ฝึกสมรรถวิสัยด้านการสื่อสาร (Communicative competence) ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหาย (Information gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมในการฝึกใช้ภาษา เพราะผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ กิจกรรมในลักษณะนี้จึงมีความหมายและใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตจริง การทำกิจกรรมการใช้ภาษาควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือก (Choice) ใช้ข้อความใดก็ได้ที่เห็นว่าเหมาะสมกับบทสนทนาและสถานการณ์ นั่นคือผู้เรียนต้องเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่างๆ นอกจากนี้การที่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างคนสองคน ก็จะต้องมีจุดประสงค์อยู่ในใจแล้วว่าสื่อสารกันในเรื่องใด การสื่อสารจึงไม่ได้เกิดจากการพูดด้วยกันเท่านั้น แต่ต้องมีเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย ดังนั้นการสื่อสารจึงรวมถึงยุทธวิธีและเทคนิคต่างๆ มีการโต้ตอบให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับประสบการณ์ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น

ผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ มีการฝึกให้แสดงความคิดเห็นหรือระดมพลังสมอง (Brainstroming activities) ฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาเป็นคู่ๆ หรือทำงานกลุ่ม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ เกม การแก้ปัญหาสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ทางด้านหลักภาษา และความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในแต่ละกลุ่มของสังคม ต้องฝึกผู้เรียนให้เคยชินในการใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดและให้สื่อสารได้คล่อง เพราะการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้มีความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีใช้ภาษาให้มีความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก และเน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function) มากกว่าการใช้รูปแบบ (Form) เช่น "It rains." Function ที่ใช้คือ informing หรือ warning ส่วน form คือ การใช้ Present Simple tense ผู้สอนไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้งควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด หรือข้อผิดพลาดที่เกิดซ้ำๆ มิฉะนั้นจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆ ภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนัก ต้องให้สื่อความหมายกันได้และต้องคำนึงถึงความถูกต้องของการใช้ภาษาด้วย

นอกจากนี้ วิลเลียมส์ (Williams 1995, อ้างถึงใน ปณพร สุวรรณไตรย์ 2539:13) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ให้มีความสำคัญกับการใช้ภาษาอย่างแท้จริงและเน้นสื่อที่หลากหลายและแปลกใหม่
2. ให้มีความสำคัญกับภาระงานที่ส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน โดยใช้ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้
3. ให้มีความสำคัญกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ที่ซับซ้อน
4. ไม่เน้นรูปแบบของภาษาหรือไวยากรณ์ กล่าวคือ ไม่มีการแก้ไขข้อความที่ผู้เรียนใช้ผิดและสอนกฎเกณฑ์เพียงเล็กน้อย
5. ให้อิสระแก่ผู้เรียนในการเลือกใช้ภาษาและเนื้อหาที่จะเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าการจัดกิจกรรมที่หลากหลายมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาเป็นอย่างมากสอดคล้องกับลิตเติลวูด (Littlewood 1981: 17-18) ที่ได้สรุปความสำคัญของการจัดกิจกรรมการสอนการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษาได้ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษานั้น ถ้านักเรียนได้รับการฝึกเฉพาะทักษะแต่ละทักษะแยกออกจากกัน (Part-Skilled) ย่อมไม่เป็นการเพียงพอ นักเรียนควรจะได้รับ การฝึกทักษะต่างๆรวมเข้ากันโดยสมบูรณ์ (Total-skills) ไม่แบ่งมาฝึกเป็นทักษะเดียวๆ วิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีการฝึกการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวนี้คือ การจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติหลายๆประเภท และกิจกรรมนั้นจะต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

2. ช่วยเพิ่มแรงจูงใจของนักเรียน เป้าหมายสูงสุดของผู้เรียนภาษาก็คือ สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ ดังนั้น ถ้าสภาพในห้องเรียนสัมพันธ์กับความต้องการในการเรียนภาษาของเขาก็จะเป็นแรงจูงใจให้เขาอยากเรียนมากขึ้น นอกจากนี้แล้วผู้เรียนภาษาส่วนใหญ่มีความคิดเกี่ยวกับภาษาว่า เป็นสิ่งที่นำไปสู่การติดต่อสื่อสารมากกว่าเป็น การเรียนไวยากรณ์โครงสร้าง เมื่อในห้องเรียนมีการจัดกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติงานเพื่อให้เขาได้ฝึกใช้ภาษาจริงๆ สอดคล้องกับความคิดในเรื่องของภาษาของเขา ก็เท่ากับเป็นการเพิ่มแรงจูงใจให้แก่เขา

3. ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษานั้นเกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนและเป็นไปอย่างธรรมชาติ ในการสอนนั้นไม่อาจทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นการที่ครูจะสอนให้นักเรียนรู้ภาษาก็จะต้องอยู่ในลักษณะที่เป็นกระบวนการตามธรรมชาติ คือ ต้องจัดให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริงๆการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนจึงเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ภาษา

4. ช่วยสร้างบริบทซึ่งมีส่วนสนับสนุนการเรียนรู้ภาษา กล่าวคือ เป็นการเปิดโอกาสให้ครูกับนักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งความสัมพันธ์นี้จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษา

จากหลักการข้างต้น ผู้วิจัยสรุปความว่า ผู้สอนต้องบอกผู้เรียนให้ทราบถึงจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษารวมทั้งควรสอนภาษาแบบบูรณาการในชีวิตประจำวัน โดยการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติหลายๆประเภท การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้หลายๆทักษะร่วมกัน ไม่ควรแยกการสอนแต่ละทักษะออกจากกันเพราะจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี และกิจกรรมที่นำมาปรับใช้ในชั้นเรียนนั้นจะต้องเหมาะสมกับ

ระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้นผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ ดังนั้นผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ ฝึกผู้เรียนให้สื่อสารได้คล่องแคล่วและเคยชินในการใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิด ผู้สอนควรช่วยเพิ่มแรงจูงใจของผู้เรียน เช่น จัดสภาพในห้องเรียนให้สัมพันธ์กับความต้องการในการเรียนภาษา ก็จะเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนมากขึ้น ตัวผู้สอนเองต้องสอนภาษาก็จะต้องอยู่ในลักษณะที่เป็นไปตามกระบวนการธรรมชาติ คือ จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริงๆ การจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน อีกทั้งควรเปิดโอกาสให้ครูกับนักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งความสัมพันธ์นี้จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ดีอบอุ่น ซึ่งจะสนับสนุนให้ผู้เรียนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษามากขึ้น

3.3 ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 112-115) ได้สรุปขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ในหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเป็น 3 ขั้นตอนที่สำคัญๆได้ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation stage) จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ควบคู่กับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาด้วยการนำเสนอเนื้อหาอาจดำเนินการโดยนำเข้าสู่เนื้อหา (Leading) ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนโดยใช้ภาพหรือแผนที่ หรือเล่าเรื่องให้ฟัง จากนั้นเสนอเนื้อหาโดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับ ในเนื้อหาจะต้องมีคำศัพท์ รูปแบบภาษาที่ต้องการนำมาฝึก และควรมีคำศัพท์สำนวนหรือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนรู้จักแล้วบ้าง เพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านหรือฟังได้บ้าง จากนั้นเสนอเนื้อหาจะต้องมีคำศัพท์ รูปแบบภาษาที่ต้องการนำมาฝึก และควรมีคำศัพท์สำนวนเหลือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนรู้จักแล้วบ้างเพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านหรือฟังได้บ้าง จากนั้นผู้สอนจะกระตุ้นการเรียนรู้โดยการดึงความรู้เดิม (Elicitation) โดยผู้สอนตั้งคำถาม 2-3 ข้อให้ตอบเพื่อตรวจสอบดูว่าผู้เรียนมีความรู้อยู่มาก-น้อยเพียงใด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือบอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับการนำเสนอมากนัก ถ้าผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนยังไม่เข้าใจก็ใช้การอธิบาย (Explanation) อธิบายเนื้อหาทางภาษาที่จำเป็น อาจนำเสนอรูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลาย นำเสนอวิธีการใช้และให้ความหมาย ถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนในการอธิบาย

2. ขั้นการฝึก (Practice stage) ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะการฝึกแบบควบคุม โดยผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก เน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา เน้นความถูกต้องของภาษาและให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆ การฝึกขั้นนี้จะเริ่มด้วยการฝึกแบบกลไก อาจเป็นแบบฝึกหัดโครงสร้างในรูปแบบต่างๆโดยให้ทำซ้ำๆตามตัวอย่างจนกระทั่งสามารถจดจำและใช้รูปแบบภาษานั้นได้ แต่ยังไม่เน้นในด้านความหมาย ให้ผู้เรียนฟังประโยคตัวอย่างจากเทปหรือจากเสียงครูผู้สอน 1-3 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกพูดตามเป็นกลุ่มย่อยหรือทีละคน รูปแบบการฝึกที่ใช้น่าจะเป็นการฝึกเชื่อมโยงประโยค การพูดบทสนทนาสั้นๆ การฝึกขยายประโยค การใช้คำแทนที่ การฝึกตามสถานการณ์ต่าง ๆ ฯลฯ ผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมสถานการณ์สำหรับฝึกไว้หลายรูปแบบให้ผู้เรียนค่อยๆถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษาจากสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่งที่คล้ายกัน แล้วจึงให้สถานการณ์ใหม่เพื่อฝึกการใช้ให้คล่อง

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production Stage) การฝึกขั้นนี้สำคัญที่สุด เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นตัวกลางเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน ให้นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆด้วยตนเองโดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางให้เท่านั้น ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างเป็นอิสระ ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดเหมือนการฝึกแบบควบคุม การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปมากน้อยเพียงใด การที่จะถือว่านักเรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือ การที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระ นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาแล้วมาใช้ตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนกับการฝึกแบบควบคุม ซึ่งการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี มักใช้วิธีการฝึกในรูปแบบต่างๆโดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการขั้นเริ่มต้นของการจัดกิจกรรมให้ เช่น อธิบายวิธีการทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียนหลังจากนั้นผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด ผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรม และเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับหรือประเมินผลการทำกิจกรรมในภายหลัง

สรุปความว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีขั้นตอนที่สำคัญ 3 ขั้นตอนคือ ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับความหมายและวิธีใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆควบคู่กับการนำภาษาที่เรียนนั้นไปใช้ให้เหมาะสม ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึกภาษา ผู้สอนเป็นผู้ควบคุมการฝึกภาษาในลักษณะการฝึกเชื่อมโยงประโยค การใช้คำแทนที่ ฝึกการพูดบทสนทนาสั้นๆตามสถานการณ์ต่าง เป็นต้น

ผู้สอนจึงต้องเตรียมสถานการณ์ที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ขั้นที่ 3 ขั้นผลิตภาษา การฝึกขั้นนี้สำคัญที่สุด เพราะเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กระตุ้นให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้แนะแนว ให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆด้วยตนเองโดย ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอย่างเป็นอิสระโดยไม่ต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่ผู้สอนกำหนดเหมือนการฝึกแบบควบคุม ผู้สอนอาจจัดกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย อธิบายวิธีการทำกิจกรรม และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด ผู้สอนคอยให้คำแนะนำเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรมหรือต้องการความช่วยเหลือในระหว่างทำกิจกรรม และประเมินผลของกิจกรรมนั้นๆ

3.4 การจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบเน้นหน้าที่และการสื่อความหมาย

คำว่า หลักสูตร (Syllabus) ในที่นี้หมายถึงการกำหนดขอบเขตของเนื้อหาที่จะสอน (Ellis 1987: 185) ซึ่งอาจจะแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ 1) การจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบเน้นโครงสร้าง 2) การจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบเน้นสถานการณ์ 3) การจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบเน้นหน้าที่และการสื่อความหมาย

การจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบเน้นหน้าที่และการสื่อความหมาย (The Functional / Notional Syllabus Design) เป็นการจัดโครงสร้างของวิชาภาษาที่วางรากฐานตามแนวทางที่ของภาษามากกว่าตามหน่วยไวยากรณ์ (Dobson 1979: 2) ในปีค.ศ. 1972 วิลคินส์ (Wilkins 1976, quoted in Johnson and Morrow 1981: 3) ได้เสนอแนวทางในการจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบเน้นหน้าที่และการสื่อความหมายไว้ดังนี้

1. ความคิดรวบยอดที่เกี่ยวกับความหมายและไวยากรณ์ (Semantico Grammatical Concepts) ประกอบด้วย ความคิดรวบยอดต่างๆของภาษาพูดในชีวิตประจำวัน ซึ่งได้แก่ ความถี่ ระยะเวลา สถานที่ และปริมาณ เป็นต้น คำเหล่านี้จะมีความหมาย (Semantic) ในขณะเดียวกันจะมีส่วนสัมพันธ์ทางด้านไวยากรณ์ด้วย เช่น ถ้าหากเราใช้คำพวกที่แสดงความถี่เราก็ควรคำนึงถึงกาลด้วย

2. หน้าที่ในการสื่อความหมาย (Communicative Function) เนื้อหาในส่วนนี้ประกอบด้วยหน้าที่ของภาษาในรูปแบบต่างๆในการสื่อสาร เช่น การทักทาย การเชื้อเชิญ การขอร้อง เป็นต้น

หลักสูตรแบบเน้นหน้าที่และการสื่อความหมายนี้มีความสัมพันธ์กับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จอห์นสันและมอร์โรว์ (Johnson and Morrow 1981: 10) เรียกหลักสูตรนี้ว่า หลักสูตรซึ่งเน้นการสื่อสาร (Communicative Syllabus) เพราะเน้นการสื่อสารและสื่อความหมาย

หลักสูตรแบบเน้นหน้าที่และการสื่อความหมายนี้ อาจสรุปได้ว่ามีลักษณะดังต่อไปนี้คือ 1. เน้นเนื้อหาที่ผู้พูดจำเป็นต้องใช้ในการสื่อสารบ่อยๆ เช่น ปริมาณ เวลา สถานที่ เป็นต้น 2. เน้นภาษาที่ใช้แสดงความคิดเห็น 3. เน้นภาษาที่ใช้แสดงความตั้งใจของผู้พูด 4. เน้นภาษาในส่วนสัมพันธ์กับไวยากรณ์ด้วย เช่น เมื่อผู้พูดใช้คำบอกเวลาในภาษาอังกฤษก็จะสัมพันธ์กับกาลเวลาด้วย (Tense) 5. เน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ

4. ทฤษฎีเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

4.1 การพูดเพื่อการสื่อสาร

ทักษะทางภาษามีด้วยกันสี่ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ทักษะการฟังและการอ่านเป็นทักษะการรับรู้ (receptive skills) ส่วนทักษะการพูดและการเขียนนั้นเป็นทักษะด้านการผลิต (productive skills) เป้าหมายในการสอนทักษะการพูด คือ เพื่อให้นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้และให้ความสำคัญของการพูดเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วมากกว่าความแม่นยำ ในด้านโครงสร้างประโยค กิจกรรมการสอนผู้เรียนเป็นสิ่งที่สำคัญ แต่เนื่องด้วยระยะเวลาการสอนที่จำกัดในชั้นเรียน ครูควรให้นักเรียนจับคู่ฝึกพูดหรือฝึกเป็นกลุ่มเล็กๆ (Scrivener, 1994)

Luoma (2004) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศนั้นเป็นหัวใจสำคัญ เพราะนั่นหมายความว่าเราสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริง บุคลิกภาพ ความรู้ความสามารถ และความคิดสามารถสะท้อนให้เราเห็นโดยผ่านการพูด Hymes (1972 อ้างใน Luoma, 2004) นำเสนอกรอบแนวคิดและทฤษฎีการพูด (speaking framework) ไว้ว่าคือ การมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในการพูด ทำให้ความเป็นธรรมชาติเกิดขึ้นในบริบททางการพูดซึ่งนำไปประยุกต์ใช้ได้และยังแสดงออกถึงศักยภาพทางสังคม ที่กล่าวมานั้นคือความสามารถในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านสถานการณ์ (situation) คือสถานการณ์ที่ใช้การพูดเกิดขึ้นที่ใด เช่น ห้องเรียน ด้านผู้มีส่วนร่วม (participants) เช่น ผู้ฟัง ผู้ชม ผู้พูด เป็นต้น ที่จะก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการพูด ด้านผลสรุป (end) คือจุดประสงค์หรือเป้าหมายของการพูด พูดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หรือพูดเพื่อต้องการรับคำติชม (feedback) ด้านลำดับการแสดงท่าทาง (act sequence) คือพูดและทำท่าทางประกอบการพูดไปด้วยให้สอดคล้องกับคำที่พูด ระดับ (key) ได้แก่ สำเนียงมารยาทเพื่อสนับสนุนหรือสร้างมนุษยสัมพันธ์ และด้านสุดท้าย คือ ด้านเครื่องมือ (instrumentalities) คือ ช่องทางหรือวิธีที่ทำให้เกิดการตีความทางการพูด เช่น บรรทัดฐาน (norms) ของการพูด การเขียน การแสดง

ความคิดเห็น ทศนคติ หรือการถามเพื่ออธิบายหรือบรรยายประเภท (genre) ซึ่งเป็นประเภทของการพูด เช่น เรื่อง ตลก พูดบรรยายการสอนการเล่าเรื่อง และการนำเสนองาน เป็นต้น

4.2 ภารกิจของการสื่อสาร (Communicative Tasks)

Breen (1987) กล่าวว่า ภารกิจทางภาษา (language tasks) คือ กิจกรรมรูปแบบใดๆก็ตามในการพยายามเพื่อเรียนรู้ภาษา ซึ่งมีจุดประสงค์ความเหมาะสมของเนื้อหากระบวนการทำงานที่เจาะจงและผลลัพธ์ที่ได้จากการทำภาษานั้น ภาระงานที่ต้องมีการวางแผนงาน ที่มีเป้าหมายในการเรียนรู้ ผู้เรียนควรเริ่มจากการทำภาระงานที่ง่ายก่อน เช่น ทำแบบฝึกหัดที่มีความง่ายและจำนวนข้อน้อยและค่อยเพิ่มขึ้นไปหายาก และเพิ่มเวลาทำกิจกรรมให้นานขึ้น เช่น ฝึกแก้ปัญหาเป็นกลุ่มโดยมีการจำลองสถานการณ์เพื่อฝึกคิดตัดสินใจ

Nunan (1989) ได้ให้ความหมายของภารกิจของการสื่อสาร (communicative tasks) ไว้ว่า คืองานชิ้นหนึ่งของชั้นเรียนซึ่งประกอบไปด้วยความเข้าใจ การจัดการ การสร้างหรือการปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนในภาษาเป้าหมายในขณะที่ความตั้งใจจดจ่ออยู่ที่ความหมายแทนที่จะจดจ่อกับรูปแบบ สอดคล้องกับ Willis (1996) ที่กล่าวว่า ภารกิจของการสื่อสารเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ภาษาเป้าหมายเพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสารให้บรรลุผล Harmer (2001) กล่าวถึง สถานะของภารกิจสื่อสารไว้ว่า ภารกิจการสื่อสารควรสร้างความต้องการในการสื่อสาร และมีเป้าหมายในการสื่อสาร ผู้เรียนควรจะให้มีความสำคัญกับความหมายมากกว่ารูปแบบในการสื่อสาร และใช้ภาษาสื่อสารอิสระโดยที่ครูไม่เข้ามาแทรกให้ความช่วยเหลือและไม่ควรมีสิ่งใดมาควบคุมการพูดของผู้เรียน Cameron (2001) กล่าวถึงประโยชน์ของภารกิจการสื่อสารว่า ช่วยให้ผู้เรียนคิดถึงภาษาที่สอง เป็นการสื่อสารที่จำเป็นแทนที่จะคิดว่าเป็นวิชาที่ต้องเรียนวิชาหนึ่ง ภารกิจที่ได้มอบหมายให้ผู้เรียนมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ทางภาษาของตนเองที่มีอยู่ ยิ่งไปกว่านั้นภาระงานการสื่อสารที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติจะต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นอิสระในการใช้ภาษา และรวมทั้งสามารถแสดงออกจากความคิดและความรู้สึกของผู้เรียนเอง นอกจากนี้ภารกิจของการสื่อสารยังช่วยพัฒนาและเสริมสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน (Littlewood, 1981) อีกทั้งผู้เรียนยังได้ฝึกทดลองใช้ภาษาด้วยตนเองและรู้จักกล้าที่จะลองเสี่ยงในการเรียนรู้ (Willis, 1996)

สรุปความว่า ภารกิจของการสื่อสารคือกิจกรรมการใช้ภาษาที่หลากหลายซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสารจากกิจกรรมนั้นๆ ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยอิสระ สามารถแสดงออกทาง

ความคิดและความรู้สึกของผู้เรียนเองโดยที่ไม่ควรมีสิ่งใดมาควบคุมการพูดของผู้เรียน และผู้สอนไม่เข้ามาแทรกหรือจำกัดการใช้ภาษาของผู้เรียน จึงทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

4.3 การสอนตามแนวการสื่อสาร (communicative Languages Teaching CLT)

Richards & Rogers (1986) กล่าวว่า การสอนตามแนวการสื่อสาร (CLT) เป็นวิธีที่รู้จักกันเป็นอย่างดีว่าเป็นแนวคิดและทฤษฎี (approach) มากกว่าที่จะเป็นวิธีการสอน (method) มีการปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียนอย่างชัดเจนด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูล (information sharing) และการปฏิสัมพันธ์ (interaction)

Nunan (1991) ได้นำเสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 5 องค์ประกอบดังนี้

- (1.) ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ที่จะสื่อสารผ่านการปฏิสัมพันธ์ในภาษาเป้าหมาย
- (2.) นำเสนอการเรียนรู้โดยใช้ข้อความ (text) ที่เป็นของจริงในสถานการณ์การเรียนรู้
- (3.) สร้างโอกาสสำหรับผู้เรียนโดยไม่เพียงแต่มุ่งเน้นในการเรียนภาษา แต่ต้องรู้จักกระบวนการบริหารจัดการการเรียนรู้
- (4.) เพิ่มประสิทธิภาพของผู้เรียนโดยส่งเสริมให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ส่วนตัวของตัวเองมาใช้ในการส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน
- (5.) พยายามที่จะเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับกิจกรรมภาษานอกชั้นเรียน

หากมีลักษณะการเรียนการสอนภาษา 5 ประการที่กล่าวมานั้น จะทำให้ผู้เรียนสนใจและต้องการเรียนรู้ รูปแบบการสอนนี้ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารในบริบทที่เป็นจริง

Brown (2001) ได้นำเสนอหลักการสำคัญของการสอนภาษาตามแนวการสื่อสาร (CLT) 6 หลักการ

(1.) เป้าหมายของการสอนภาษาตามแนวการสื่อสาร จะมุ่งเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของตัวภาษา ได้แก่ พยากรณ์การสนทนาและกลวิธีทางการสื่อสารเพื่อสนองความรู้ด้านการปฏิบัติการทางภาษาให้บรรลุเป้าหมาย

(2.) เทคนิคการเรียนรู้ภาษา ออกแบบมาเพื่อทำงานร่วมกับผู้เรียนในทางปฏิบัติจริง ซึ่งรูปแบบของการเรียนรู้สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้

(3.) ความคล่องแคล่วและความถูกต้องแม่นยำทางภาษา เป็นการเสริมพื้นฐานเทคนิคการสื่อสารหลัก ในบางครั้งความคล่องแคล่วอาจมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้องเพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษา

(4.) ในชั้นเรียนผู้เรียนต้องเรียนแบบการใช้ภาษารวมถึงการสร้างสรรค์และรับรู้การสื่อสารในบริบทนอกห้องเรียน ดังนั้นกิจกรรมในชั้นเรียนจึงต้องจัดให้นักเรียนมีทักษะที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารในบริบทเหล่านั้น

(5.) นักเรียนจะได้รับโอกาสที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านความเข้าใจในรูปแบบของตัวเองในการเรียนรู้เพื่อพัฒนากลยุทธ์ที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ของตนเอง

(6.) บทบาทของครู คือ การอำนวยความสะดวกและให้คำแนะนำความรู้ ส่งเสริมให้นักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์ทางภาษากับผู้อื่น

Richards (2006) กล่าวว่า เป้าหมายหนึ่งของแนวคิดและทฤษฎีการสอนตามแนวสื่อสาร คือ เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว คือ ธรรมชาติของภาษาซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดมีปฏิสัมพันธ์สื่อสารได้อย่างเข้าใจและมีความหมาย ข้อจำกัดของการสื่อสารนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาของผู้พูด (communication competence) ความคล่องแคล่วทางภาษาสามารถสร้างได้โดยการทำกิจกรรมในชั้นเรียนที่ต้องให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการเจรจา ใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร แก่ไขการเข้าใจความหมายผิดให้ถูกต้อง กิจกรรมที่มุ่งเน้นความคล่องแคล่วจะมีลักษณะดังนี้ คือ สามารถสะท้อนความเป็นธรรมชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อบรรลุเป้าหมายในการสื่อสาร ตั้งความจำเป็นในการสื่อสารอย่างมีความหมาย และใช้กลยุทธ์ทางการสื่อสารสามารถฟังภาษาเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงได้ และต้องเชื่อมโยงภาษาที่ใช้ให้เข้ากับแต่ละบริบท ส่วนกิจกรรมที่มุ่งเน้นความถูกต้องแม่นยำมีลักษณะดังนี้ ต้องสะท้อนให้เห็นถึงการใช้ภาษาในห้องเรียน ให้ความสำคัญกับรูปแบบความถูกต้องตามภาษา ฝึกภาษานอกเหนือจากบริบทที่เคยเจอ และมีการฝึกภาษาโดยใช้ตัวอย่างเพียง

เล็กน้อยเท่านั้น ไม่ได้ให้ความสำคัญมากสำหรับการสื่อสารอย่างมีความหมายแต่จะเน้นด้านกระบวนการสื่อสารทางภาษา

วิธีการสอนตามแนวการศึกษานั้นไม่ได้ส่งเสริมเพียงแต่ทักษะการพูดเท่านั้น แต่นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาในด้านการอ่าน การเขียน และการฟังทั้งสี่ทักษะเพื่อส่งเสริมความเชื่อมั่นในการเรียนของภาษาในทุกทักษะ มีหลากหลายวิธีด้วยกัน เช่นการอ่าน การแปล การสรุปใจความสำคัญ การอภิปราย การโต้แย้งเป็นต้น การฝึกฝนไม่จำเป็นต้องถูกจำกัดให้อยู่ในตำราหรือหนังสือเรียนเล่มใดเล่มหนึ่ง แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงเครื่องมือเล็กๆน้อยๆที่อาจสร้างแรงบันดาลใจและจินตนาการแก่ผู้เรียนตามหัวข้อที่เป็นตัวอย่างการสื่อสาร ผู้สอนต้องให้อิสระแก่ผู้เรียน เสริมสร้างให้ผู้เรียนมั่นใจในตนเองในการพูดสื่อสาร และให้ผู้เรียนทดลองฝึกความสามารถทางการใช้ภาษาด้านโครงสร้างวลี สำนวน คำศัพท์ โดยการฝึกพูดซ้ำๆเพื่อฝึกความคล่องแคล่ว ทั้งยังเป็นการสำรวจและช่วยแก้ไขจุดบกพร่องหนึ่งการสื่อสารของผู้เรียนด้วย (Banciu, 2012)

จากแนวการสอนภาษาตามแนวการสื่อสาร (CLT) ข้างต้นนั้น ผู้วิจัยสรุปความว่า การสอนภาษาตามแนวการสื่อสารนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว ความคล่องแคล่วทางภาษาจะเกิดขึ้นต่อเมื่อผู้พูดสามารถสื่อสารภาษาได้อย่างเข้าใจและมีความหมาย กิจกรรมในชั้นเรียนจะต้องเน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารในบริบทต่างๆ เช่น ครูผู้สอนพยายามจะเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับกิจกรรมภาษานอกชั้นเรียน

5. แนวคิดและทฤษฎีทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

5.1 ความหมายของการพูด

นักภาษาศาสตร์และผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหลายท่านให้ความหมายของการพูดไว้ดังนี้

ฟินอคคิโอโรและบรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit 1983: 140) กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่จะพูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมาย และวัฒนธรรมให้เหมาะสม รวมทั้งความไวต่อการ

รับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นปฏิกริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกาย ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องสื่อสารโดยใช้ภาษาพูดที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำ รวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทาง เป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจึงจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่ง และในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์ หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่างๆต้องสมบูรณ์ถูกต้องผู้อ่านจึงจะเข้าใจ กล่าวได้ว่า ทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Byrne 1987: 8-9)

สกอตต์ (Scott 1981: 70) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป คือผู้พูดและผู้ฟัง โดยผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนาย ได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใดและมีความหมายแบบใด รวมไปถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และ สะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์ทางวาจาด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2534: 128) ให้ความหมายของการพูด ว่าเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่งโดยใช้ น้ำเสียงภาษากิริยาท่าทางเพื่อถ่ายทอดความในใจไปให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจสิ่งที่ตนต้องการ หรือให้ความรู้ ความรู้สึก นึกคิดของตนเพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกตามหลักภาษาศิลป์

สรุปความว่า การพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้พูดและผู้ฟังซึ่งมีบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป เป็นการสื่อความหมายที่มีปฏิสัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกาย มีการใช้คำพูด น้ำเสียง กิริยาท่าทาง กฎ ไวยากรณ์ รวมถึงวัฒนธรรม เพื่อถ่ายทอดแสดงความหมายให้ผู้ฟังรู้เรื่องและเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

5.2 ความหมายและความสำคัญของการสื่อสารด้านการพูด

ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสารและเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารโดยนำภาษาไปใช้ได้ในสถานการณ์จริงซึ่งไฮเบล (Hybel. 1995: 6) ได้ให้ความหมายของความสามารถ ในการสื่อสารสอดคล้องกันว่าเป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการแลกเปลี่ยนติดต่อ ขอบข้อมูลกับบุคคลอื่นๆในสังคมโดยสามารถรู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะพูดและควรจะพูดอะไรกับใครที่ไหนและในลักษณะ ใดๆความหมายของคำว่าความสามารถในการสื่อสารนี้เองทำให้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมีบทบาทมากต่อการ จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน (กรมวิชาการ. 2544ก: 19)

ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญมาก เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร เออร์(Ur.1998) ได้กล่าวว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวัน ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงได้มุ่งเน้นการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญโดยผู้สอนพยายามสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ สมิตรา อังวัฒนกุล(2540: 167) ที่กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดหมายของผู้พูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทักษะการพูดถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดเข้าใจได้และจะช่วยให้อ่านออกและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในปัจจุบัน จึงควรให้ความสำคัญกับทักษะการพูดให้มากขึ้น

สรุปความว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร เพราะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับทราบในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงเป็นทักษะที่สำคัญในการทำธุรกิจต่างๆด้วย ดังนั้นทักษะการพูดจึงถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงควรเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นหลัก ผู้สอนควรจัดหากิจกรรมให้ผู้เรียนเน้นฝึกทักษะการพูดให้มาก ฝึกพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ

องค์ประกอบของการพูด

จินดา งามสุทธิ (2524) การพูดให้มีประสิทธิภาพนั้น มีองค์ประกอบ 5 อย่าง ดังนี้ คือ

ผู้พูด คือ ผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป

เนื้อเรื่อง คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูดตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

ผู้ฟัง คือ ผู้รับฟังเรื่องราวต่างๆที่ผู้พูดให้ฟังและนำมาวิเคราะห์หรือตีความหมาย

เครื่องมือสื่อความหมาย คือ การใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจและเข้าใจง่ายขึ้น เครื่องมือที่ช่วยในการสื่อความหมายนี้อาจเป็นลักษณะท่าทางของผู้พูดหรือเป็นอุปกรณ์ต่างๆก็ได้

สถานการณ์ในการพูด คือ สิ่งที่ผู้พูดจะเป็นผู้ตัดสินใจพูดให้เหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะการพูด เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดความสามารถในการพูดของผู้พูดนั้น

แฮริส (Harris 1969: 81-82) กล่าวถึงความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการมาใช้ในการกระบวนการพูด คือเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วและความเข้าใจ

ส่วน บาร์ทซ์ (Bartz 1979:18-22) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความสามารถในการพูดว่าประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังนี้

ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด

ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด

ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดโดยใช้คำพูดหรือท่าทางในการสื่อสาร

สรุปความว่า การพูดให้มีประสิทธิภาพนั้นจะประกอบด้วย ผู้พูด เนื้อเรื่อง ผู้ฟัง เครื่องมือสื่อความหมาย และสถานการณ์ในการพูด ส่วนความสามารถในการพูดนั้น ผู้พูดจะต้องพูดให้คล่องแคล่วราบรื่น มีปริมาณข้อมูลที่เหมาะสมพอ พูดให้ผู้ฟังเข้าใจจุดประสงค์ในการพูด ใช้ภาษาพูดอย่างถูกต้องเหมาะสม และใช้ท่วงท่าในการสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อเรื่องอย่างถ่องแท้

ความสามารถด้านการพูด

แวลเล็ทและดิสิค (Valette and Disick 1972:153-158) ได้จัดลำดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ คือ

1.ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) ผู้เรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียงเสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุด และการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้และสามารถท่องจำคำ ประโยคหรือ ข้อความ บทสนทนาต่างๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เคยเรียนมาแล้วได้โดยไม่ต้องจำคำหรือ ข้อความเหล่านั้น

ระดับความรู้ (Knowledge) ผู้เรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

ระดับถ่ายโอน (Transfer) ผู้เรียนสามารถนำไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างรูปประโยคใหม่ๆได้ตามที่ ต้องการและสามารถพูดได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

ระดับสื่อสาร (Communication) ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้โดยเน้นความ คล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆแล้วเลือกใช้คำพูดสำนวน น้ำเสียง ตลอดจนลีลาการพูด

ซึ่งระดับความสามารถในการพูดของ แวลเล็ทและดิสิคเหมาะสมในการนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอน เพราะได้มีการระบุพฤติกรรมของผู้พูดไว้ชัดเจนในแต่ละระดับและมีการเรียงลำดับจากน้อยไปหามาก ซึ่งทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการพูดให้กับผู้เรียนได้ถูกต้องตามขั้นตอนและสะดวกต่อการวัดประเมินผลอีกด้วย

5.3 ความสำคัญ ข้อควรคำนึง และการพัฒนาทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537: 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับว่าสำคัญและ จำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจและยังช่วยให้การอ่านและการเขียนเข้าใจง่ายขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจแล้วจดจำเท่านั้น

สุภัทรา อักษราเคราะห์ (2535: 54-55) กล่าวถึง ข้อควรคำนึงในการสอนทักษะฟัง - พูดดังนี้

1. ผู้เรียนต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมาย และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาและสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะทางภาษาศาสตร์และทักษะทางการสื่อสาร
2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการก่อน บทสนทนาที่เป็นทางการ ควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน รู้จักว่าบทสนทนานี้ใครพูดกับใคร เรื่องอะไร ที่ไหน อย่างไร
3. บรรยากาศในการสอนทักษะฟัง - พูดควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด ผู้เรียนมีความสบายใจและไม่กระตือรือร้นที่จะพูด
4. ผู้สอนควรส่งเสริมให้นักเรียนใช้กลวิธีที่จะพูดให้ผู้อื่นสนใจ เช่น การเริ่มต้นสนทนา การหยุดคิดระหว่างสนทนา การหยุดฟังคู่สนทนา การจบบทสนทนาอย่างเหมาะสมกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531: 77) กล่าวถึง การพัฒนาทักษะการพูดว่า หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามจัดกิจกรรมที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดในชั้นเรียน ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูด และควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังมาก่อน จะทำให้พูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟังพร้อมทั้งเสียงต่างๆที่ได้ยินเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมายและสื่อสารความหมายได้ถูกต้อง ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดได้โดยการเป็นผู้ตัดสินใจและแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน เป็นผู้ช่วยสนับสนุน ช่วยทบทวนการพูดของผู้เรียน และมีส่วนร่วมในการพูดของนักเรียน

สรุปความว่า การพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพการงาน รวมถึงการทำธุรกิจต่างๆ ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงสำคัญและจำเป็นอย่างมาก ดังนั้นผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาต่างประเทศในชั้นเรียนได้อย่างอิสระ ผู้สอนควรเปิดโอกาส

ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ สามารถใช้ความรู้ คำศัพท์ ไวยากรณ์ที่ได้เรียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน บรรยากาศในการพูดในห้องเรียน เป็นกันเอง ไม่กดดันผู้เรียนและกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากพูดอยากสื่อสาร

5.4 ขั้นตอนการสอนพูด

นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ดังต่อไปนี้

สกอตต์ (Scott 1981: 70) เสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนได้รู้ถึงสิ่งที่จะเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอเนื้อหา ควรเสนอในรูปปริบทให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับปริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่จะพูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน อาจเป็นการฝึกพูดพร้อมๆกันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

เบียร์น (Byrne 1987:9) เสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ (The presentation stage) เป็นขั้นที่ครูสอนเนื้อหาใหม่ให้นักเรียนเข้าใจ จำได้และนำไปใช้ในการฝึกพูดขั้นต่อไป ครูผู้สอนจะเป็น"ผู้ให้ความรู้"ควรใช้เวลาในครั้งนี้น้อยแต่มีประสิทธิภาพ ควรนำเสนอบทสนทนาหรือบทเขียนแบบร้อยแก้ว (Prose Passage)

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (The Practice stage) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกพูดโดยใช้ความรู้ที่เพิ่งเรียนมาให้ถูกต้อง ครูทำหน้าที่เป็น"ผู้ควบคุม"ให้การฝึกนั้นถูกต้อง สื่อที่ใช้ฝึกมีสองประเภท คือ แบบฝึก (Drills) และเนื้อเรื่อง (Texts)

ขั้นที่ 3 ขั้นผลิตภาษา (The production stage) วันนี้ครูปล่อยให้ นักเรียนใช้ภาษาที่รับรู้และฝึกในขั้นที่สองมาแล้วได้อย่างอิสระเต็มที่ ครูทำหน้าที่เป็น"ผู้จัดการ" เน้นให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าเน้นความถูกต้องทางไวยากรณ์ อาจให้ทำกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มก็ได้

สรุปความว่า ขั้นตอนการสอนการพูดที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่ามีขั้นตอนหลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้ 3 ขั้นตอนที่ได้กล่าวมา คือ 1) ขั้นนำเสนอ โดยผู้สอนเสนอเนื้อหาใหม่ๆให้ผู้เรียน 2) ขั้นฝึกปฏิบัติ โดยผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกพูด 3) ขั้นผลิตภาษา โดยผู้สอนเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว

5.5 เทคนิคการสอนทักษะพูด

แอนโทนี (Anthony 1972: 12) ได้เสนอคำที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาไว้ 3 คำคือแนวคิดและทฤษฎี (Approach) วิธีสอน (Method) และเทคนิคการสอน (Technique) และกล่าวว่าคำสามคำนี้มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือเทคนิคการสอนช่วยให้วิธีสอนบรรลุผลในขณะที่วิธีสอนต้องสอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีที่ผู้สอนยึดถือ

เทคนิคการสอนหรือกลวิธีสอน (Technique) หมายถึง กระบวนการใดกระบวนการหนึ่งที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนหรือกลวิธีและกิจกรรมต่างๆที่ใช้สอดแทรกในวิธีสอนแต่ละวิธี หรือควบคู่ไปกับกระบวนการหรือขั้นตอนต่างๆของการเรียนการสอนเพื่อให้การเรียนการสอนน่าสนใจมากขึ้นและบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

ในการสอนทักษะพูด มีผู้เสนอและเทคนิคการสอนไว้หลายเทคนิคดังต่อไปนี้

เบียร์น (Byrne 1987: 1) ได้เสนอเทคนิคการสอนทักษะพูดภาษาอังกฤษในหนังสือ "Teaching Oral English" ดังนี้คือ การใช้บทสนทนา (Dialogues) แบบฝึกพูด (Drills) การถาม-ตอบ (Question and answer) เกมภาษา (Language game) การอภิปราย (Discussion) กิจกรรมการต่อเติมข้อมูล (Jigsaw activities) เกมส์ (Games) เพลง (Songs)

ละเอียต จุฑานันท์ ([2541]: 120) ได้สรุปเทคนิคการสอนที่นิยมใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศที่ใช้สอดแทรกในวิธีสอน หรือขั้นตอนการสอนเพื่อให้การเรียนการสอนน่าสนใจมากขึ้นและบรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการดังนี้

- การฝึกเป็นกลุ่ม ใช้ในการให้พูดคำหรือประโยคซ้ำตามแบบการฝึกการออกเสียง
- การทำงานคู่/กลุ่ม ใช้ในการฝึกถาม - ตอบการสำรวจข้อมูลความเห็นในชั้นเรียน
- ข้อมูลที่ขาดหายไป ใช้ในการฝึกสื่อสาร
- จินตนาการวาดและบรรยาย ใช้ในการสร้างสรรค์เรื่องราวโดยใช้ภาษาของตนเอง
- การใช้ประโยคเทียบเคียง ใช้ในการสร้างประโยคโดยใช้โครงสร้างใหม่
- เทคนิคอื่นๆ ได้แก่ ประโยคสลับที่ การเขียนตามคำบอก การบรรยายภาพ ให้วาดภาพตามเกมส์ การจับคู่ เกมส์บิงโก การตอบสนองด้วยท่าทาง การกระซิบ การรวมประโยคเลย เชื่อมโยงประโยค ตารางคำสำหรับใช้แทนที่

นอกจากนี้ ไรม์ส์ (Raimes 1983: 73-74) ยังได้เสนอเทคนิคการสอนทักษะพูดในรูปของกิจกรรมการสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการพูดคุยซักถามเพื่อรวบรวมข้อมูล ข้อความรู้ และความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มัวร์วูด (Moorwood 1978: 4) เสนอกิจกรรมการสนทนา (Dialogue) เป็นการฝึกทักษะฟังและพูดโดยเริ่มจากการเลียนแบบตัวอย่างการสนทนาจนสามารถดำเนินการสนทนาได้ด้วยตนเอง และกิจกรรมการอภิปรายในชั้นเรียนเพื่อหาข้อตกลงที่เป็นที่ยอมรับของทุกคนในกลุ่มในการแก้ปัญหาที่กำหนดให้

สรุปความได้ว่า การสอนทักษะพูด มีผู้เสนอเทคนิคการสอนทักษะการพูดไว้มากมาย ยกตัวอย่างเช่น การฝึกพูดเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม การบรรยายภาพ การจับคู่ การถามตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปรายในชั้นเรียน เป็นต้น

6. การวัดและประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

6.1. วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

การทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น Finocehiaro และ Sango (1983: 139-143) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถทางด้านการพูดไว้ดังต่อไปนี้

1. พูดประโยคสั้นๆ ตามผู้สอน หรือ ตามที่ได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียง
- 2.ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ

3. ให้บรรยายวัตถุ วัตถุที่ใช้บรรยายขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนอาจพูดถึงข้อมูลอื่นๆของวัตถุ แต่มีข้อห้ามไม่ให้บอกชื่อวัตถุหรือสิ่งที่เห็น โดยให้ผู้ฟังเป็นผู้เดาว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวถึงนั้นคืออะไร และสามารถบรรยายภาพบุคคล สถานที่ หรือ สิ่งของอื่นๆ ได้

4. ให้บรรยายเหตุการณ์โดยใช้ภาพประกอบ

5. ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด โดยมีการกำหนดไว้หลายหัวข้อ และให้ผู้เรียนเลือกหัวข้อได้ตามที่ต้องการ

6. ให้ผู้เรียนแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์ โดยให้หาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์แล้วทำการจดบันทึกไว้

การทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นมีหลายวิธี โดยผู้สอนจะต้องเลือกการทดสอบที่เหมาะสมกับผู้เรียน ทั้งในด้านระดับความสามารถ อายุ ความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอน กิจกรรมทดสอบความสามารถด้านการพูด เช่น การสัมภาษณ์ การบรรยาย การเล่าเรื่อง การโต้เถียง หรือ การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

6.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด

การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบความสามารถด้านการพูดเพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนในหลายๆ ด้าน เช่น การพูด การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี โดยสามารถดำเนินการได้ตั้งแต่ชั้นก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว ดังนั้น ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ใช้องค์ประกอบดังกล่าวข้างต้นมาใช้เป็นเกณฑ์การประเมินวัดความสามารถ โดยแบ่งเป็นระดับ ดังเช่น

Clark (1972) กล่าวถึง ระบบการให้คะแนนวัดความสามารถ โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับ เริ่มจากระดับที่ 1 จนถึงระดับที่ 4 โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 ยังพูดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมาก และฟังไม่เข้าใจ

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมาก แต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆ ได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้ และใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่ต่อเนื่อง โต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้ แต่พยายามพูดต่อ โดยการเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ แต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ มีความคล่องแคล่วต่อเนื่องในการสนทนา หยุดได้ถูก

จังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Harris (1990:84) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 อย่างคือ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความเข้าใจ โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมาก จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจในคำพูดได้ ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดี แต่ก็มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิดและเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อยๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำโดยมีข้อผิดพลาดน้อยมาก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระยะที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดในประโยคที่ใช้ในการสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระยะที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระยะที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี และสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาบ่อยครั้งเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหา

ผู้วิจัยสรุปความได้ว่า สิ่งที่ใช้ในการประเมินระดับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสามารถประเมินได้จากการที่ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร ผู้พูดใช้ไวยากรณ์เพื่อสื่อ

ความหมายได้ถูกต้องและสามารถใช้คำศัพท์ วลี และสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดและสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน

7. แบบกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ตามธรรมชาติของการสอนการสื่อสารด้านการพูด ภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสารและเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร โดยนำภาษาไปใช้ได้ สถานการณ์จริงซึ่งไฮเบล (Hybel. 1995: 6) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารสอดคล้องกันว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการแลกเปลี่ยนติดต่อขอข้อมูลกับบุคคลอื่นๆในสังคม โดยสามารถรู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะพูดและควรจะพูดอะไรกับใคร ที่ไหนและในลักษณะอย่างไร ความหมายของคำว่าความสามารถในการสื่อสารนี้เองทำให้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมีบทบาทมากต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน (กรมวิชาการ. 2544ก: 19) วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) เป็นแนวการสอนที่เน้นการใช้ภาษา (Use) มากกว่ากฎเกณฑ์ทางภาษา (Usage) (Richards; Rodgers; & Stephen. 2001; Littlewood. 1995) กล่าวว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะเป็นผู้ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าผู้เรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มุ่งเน้นการสอนโครงสร้างไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น และลักษณะเด่นของวิธีการสอนแบบนี้ คือ ผู้สอนต้องยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการให้ผู้เรียนคิดค้นและลงมือปฏิบัติจริงจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนต้องรู้และเข้าใจวิธีสอนภาษาอย่างมีขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความรู้ที่ได้รับก่อนการนำความรู้ไปปฏิบัติจริง (กรมวิชาการ. 2544: 109)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในปัจจุบันให้ความสำคัญกับทักษะการพูดมากขึ้น แต่ทักษะการพูดนั้นยากต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างยิ่ง ชูมิน (Shumin, 1997: 8) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการสอนพูดว่า การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างทางภาษา เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แม้ทักษะการพูดจะเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุดในการสื่อสาร และมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรคือ เพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ แต่การจัดการเรียนการสอนในทักษะการพูดยังไม่

ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร นอกจากนี้ เยาวลักษณ์ ลอยลิบ (2547: 41) ได้เสนอปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีก็ยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ ดังนั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกกิจกรรมสำหรับการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษมา 4 กิจกรรม คือ การบรรยายรูปภาพ การแสดงบทบาทสมมติเป็นกลุ่มย่อย การสัมภาษณ์เดี่ยว และการพูดภาษาอังกฤษตามหัวข้อต่างๆโดยผู้เรียนไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน

นอกจากนี้ วิลเลียม (Williams 1995: 12-13) อ้างอิงจากชูดิมา (2556) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในชั้นเรียนที่สอนด้วยวิธีการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าผู้เรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่เน้นแต่ด้านการสอนโครงสร้างไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

สรุปความว่า การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น จุดเด่นของวิธีการเรียนการสอนวิธีนี้ คือ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้สอนเน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงในชั้นเรียนจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์ในการเรียนและประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากกว่าผู้เรียนที่เรียนการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนโดยเน้นการสอนโครงสร้างไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีรูปแบบการสอนที่สำคัญดังนี้

เน้นที่ใช้ภาษาที่นำไปใช้จริงในชีวิตโดยใช้ความหลากหลายและความแปลกใหม่ของข้อมูลทางภาษา เน้นภาระงานซึ่งจะช่วยส่งเสริมการสนทนาที่มีความหมายระหว่างผู้เรียนและผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนและผู้สอน โดยข้อมูลทางภาษานั้นต้องเป็นข้อมูล que ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ เน้นที่ความสำเร็จในการสื่อสาร โดยเฉพาะความสำเร็จที่ผู้เรียนมีความเสี่ยงในการเลือกกลยุทธ์เพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์ที่ต้องเผชิญในชีวิตจริง

เน้นที่รูปแบบของภาษา หมายถึง ไม่มีการเน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดและให้ความสนใจด้านกฎเกณฑ์ทางภาษาเพียงเล็กน้อย เน้นที่ตัวผู้เรียนและตัวเลือกด้านภาษา หัวข้อภาษาและอื่นๆที่ใช้ในการเรียนการสอน

ความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้สอนจัดขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารนั้นสำคัญมาก ฟรีแมน (Freeman. 2000: 15) กล่าวว่า ความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะวัดจากการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ยังขาดอยู่ในการแก้ปัญหา นักวิชาการอื่นๆได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

สังต์ อุทรานันท์ (2532: 65) ได้กล่าวว่า การเลือกวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นผู้สอนจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยคำนึงถึงวิธีสอนที่เห็นว่าจะสามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและมีเจตคติที่ดีได้มากที่สุด

ซาวิยอง (Savignon. 1997: 32) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการสอนภาษามุ่งให้ผู้เรียนมีความต้องการสื่อสารด้วยบรรยากาศที่สนุกสนาน ซึ่งผู้สอนต้องมีความรู้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาที่หลากหลายที่มีลักษณะเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ส่วนฮาร์เมอร์ (Harmer. 2001: 6) ได้สรุปลักษณะกิจกรรมเพื่อการสื่อสารว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นต้องเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนมาได้อย่างหลากหลาย อีกทั้งผู้สอนต้องเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่สอนและวัยของผู้เรียน

สรุปความว่า ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ มีบรรยากาศในการเรียนที่สนุกสนาน กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย รวมทั้งจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยและระดับภาษาอังกฤษของผู้เรียน

กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปใช้ในชั้นเรียนที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีความหมายซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี สมิตรา อังวัฒนกุล (2539:91) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมดังนี้

- กิจกรรมช่วยผู้ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ผู้เรียนมีโอกาสได้นำความรู้ทางภาษาในด้านต่างๆเช่น เสียง ศัพท์ โครงสร้าง มาใช้ประกอบกันเพื่อให้สื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ

- กิจกรรมช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาเพราะการทำกิจกรรมเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนรู้ภาษานั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง นอกจากนี้การทำกิจกรรมซึ่งมักเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน ทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึกภาษาอย่างจริงจัง

- กิจกรรมช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เมื่อได้ลงทำอะไรด้วยตนเอง กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ

- กิจกรรมช่วยสร้างสภาพแวดล้อมซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ ในการทำกิจกรรมผู้เรียนจะได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับครูสอน ซึ่งความสัมพันธ์นี้ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ดีช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้เรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น การสื่อสารระหว่างผู้เรียนเป็นไปโดยอิสระมากกว่าการฝึกใช้ภาษาที่ละคน

สก๊อตต์ (Scott 1981: 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมไว้ดังนี้

ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ในสิ่งที่เรียน

ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรที่จะอยู่ในบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูกพูด สถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อมกันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

คลิปปเปล (Klippel 1981:76 อ้างใน ชุตินา กองถัน, 2556: 17) ได้เสนอกิจกรรมการสอนพูดไว้ 3 ชนิด

คือ

การสร้างคำถามและคำตอบ

การอภิปรายและการตัดสินใจ

การใช้เนื้อเรื่องและการสร้างฉาก

กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารของผู้เรียนได้ อีกทั้งยังมีส่วนช่วยให้การเรียนภาษาเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยฟินอคเชีย-โรและบรัมฟิต (Finocchiaro; & Brumfit. 1990: 141-142) และลิตเติลวูด (Littlewood. 1995: 22-64) ได้เสนอรูปแบบของกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารโดยแบ่งออกเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษาและกิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม

1. กิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษาแบ่งออกเป็น 4 ประเภทดังนี้

1.1 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) ได้แก่

1.1.1 กิจกรรมการเลือกรูปภาพ (Identifying Pictures) จากชุดรูปภาพที่กำหนดให้

กิจกรรมนี้แบ่งผู้เรียนเป็น A และ B โดยที่ A จะมีชุดรูปภาพแต่ B จะมีเพียง 1 รูปภาพซึ่ง A จะต้องค้นหาว่าภาพที่ B ถือนั้นเป็นภาพใด

1.1.2 กิจกรรมการจับคู่ (Discovering Identical Pairs) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่มแต่

ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คนสมาชิก 4 คนในกลุ่มจะได้รับภาพคนละ 1 ใบ ยกเว้นสมาชิกคนที่ 5 จะมีภาพที่เหมือนกับสมาชิกคนหนึ่งคนใดใน 4 คน สมาชิกคนที่ 5 จะต้องพยายามถามเพื่อนคนอื่นจนกระทั่งทราบว่าใครมีภาพที่เหมือนกับภาพของตนทุกประการ

1.1.3 กิจกรรมการหาลำดับและตำแหน่งที่ตั้ง (Discovering Sequences and Locations) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดยที่ A จะมีรูปภาพที่จัดเรียงไว้แล้วอย่างถูกต้อง ส่วน B มีรูปภาพชุดเดียวกันแต่ไม่ได้ลำดับไว้ B จะต้องถาม A เพื่อให้ A บอกตำแหน่งที่ตั้งจนกระทั่งสามารถจัดลำดับภาพได้ถูกต้องตามให้เหมือนภาพของ A

1.1.4 กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Discovering Missing Information) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดยที่ผู้เรียน 2 คนได้รับตารางข้อมูลที่ยังไม่สมบูรณ์คนละ 1 ชุด ต่างฝ่ายต่างถามตอบกันเพื่อหาข้อมูลที่ขาดหายไปและเขียนเติมให้ครบลงในตารางของตน

1.1.5 กิจกรรมการค้นหาคความลับ (Discovering Secrets) กิจกรรมนี้จัดได้หลายแบบ เช่นเกม 20 คำถามหรือการทายอาชีพ ซึ่งนักเรียนคนหนึ่งมีข้อมูลที่ถือว่าเป็นความลับ และนักเรียนคนอื่นๆในชั้นเรียนหรือในกลุ่มพยายามถามคำถามเพื่อค้นหาคความลับนั้น

1.2 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) ได้แก่

1.2.1 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับรูปแบบหรือรูปภาพ (Communicating Patterns or Pictures) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดย A และ B ได้รับวัสดุที่เหมือนกันคนละ 1 ชุด A ได้รับวัสดุแล้วนำมาจัดวางให้เป็นรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่งโดยไม่ให้ B เห็น ส่วน B จะต้องพยายามจัดวางวัสดุให้มีรูปแบบเหมือนกับของ A โดย A และ B จะต้องทำการสื่อสารกันให้เข้าใจจนกระทั่ง B สามารถจัดวางวัสดุเหล่านั้นได้ถูกต้อง

1.2.2 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับแบบจำลอง (Communicating Models) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มก็ได้ ให้ A สร้างแบบจำลองของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดย B มีอุปกรณ์เหมือนกันและต้องพยายามใช้ชิ้นส่วนนั้นมาสร้างเป็นแบบจำลองให้เหมือนของ A ตามคำแนะนำของ A

1.2.2 กิจกรรมการค้นหาคความแตกต่าง (Discovering Differences) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดยที่ A และ B จะได้รับรูปภาพคนละ 1 รูป ซึ่งรูปของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อย ทั้งคู่จะต้องพยายามสนทนาเพื่อหาจำนวนและส่วนที่แตกต่างกันในภาพนั้น

1.2.3 กิจกรรมไปตามทิศทางที่บอก (Following Directions) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่โดยที่ A ได้รับแผนที่ซึ่งมีตำแหน่งที่ตั้งอาคารสถานที่ ส่วน B มีแผนที่ซึ่งไม่ได้ระบุรายละเอียดไว้ A จะต้องสื่อสารกับ B เพื่อบอกทางให้ B ไปยังตำแหน่งที่ตั้งนั้นให้ได้

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) ได้แก่

1.3.1 กิจกรรมการลำดับเรื่องราว (Reconstructing Story Sequence) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่มโดยที่สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีรูปภาพคนละ 1 รูป และสมาชิกแต่ละคนจะต้องผลิตกันเล่าเรื่องตามรูปภาพของตนโดยไม่ดูรูปภาพของผู้อื่น หลังจากนั้นสมาชิกทุกคนต้องช่วยกันเรียงลำดับเรื่องราวที่ฟังให้ถูกต้อง

1.3.2 กิจกรรมการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหา (Pooling Information to Solve a Problem) เป็นกิจกรรมที่ A มีข้อมูลบางส่วนซึ่งอาจเป็นข้อมูลของตารางกำหนดเวลาของขบวนรถไฟสายต่างๆเพื่อเดินทางจากสถานที่ X ไปยังสถานที่ Y และ B มีข้อมูลของตารางรถไฟที่กำหนดเวลาจาก Y ไปถึง Z ทั้ง A และ B ต้องสนทนากันเพื่อหาทางแก้ปัญหาใดแก้ปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางระหว่าง 2 สถานีนี้ เช่น หาเส้นทางรถไฟที่เดินทางจาก X ไป Z โดยเวลาน้อยที่สุด

1.4 กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing Information) ได้แก่ กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem Solving) เช่นการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการซื้อของขวัญให้กับเพื่อนในชั้นเรียน โดยคำนึงถึงความชอบและจำนวนเงินที่สมาชิกในกลุ่มมี กิจกรรมประเภtnี้นี้จัดเป็นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ผู้เรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลที่เหมือนกันจึงไม่จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน แต่ผู้เรียนต้องร่วมกันอภิปรายและประเมินเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับเพื่อนำมาใช้ในการตัดสินใจหรือหาทางแก้ปัญหา

2. กิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมประเภtnี้นี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาตามหน้าที่ทางภาษาเช่นเดียวกับกิจกรรมประเภทที่1 แต่กิจกรรมนี้ยังให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์รวมถึงบริบทของการใช้ภาษา ในการจัดกิจกรรมประเภtnี้นี้ครูสามารถกระทำดังนี้

2.1 การใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคมมีแนวทางในการจัดดังนี้

2.1.1 ผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการชั้นเรียน

2.1.2 ผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสอน

2.1.3 ผู้สอนควรจัดบทเรียนการสนทนาหรืออภิปรายความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ

2.1.4 ผู้สอนควรจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดบทสนทนาหรือแสดงบทบาทสมมติโดยหัวข้อเรื่องควรเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียนเช่นประสบการณ์ต่างๆในโรงเรียน

2.2 การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) และการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) สามารถให้ผู้เรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

2.3 การแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาที่กำหนด (Role Playing Controlled through Cues and Dialogues) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะต้องผลัดเปลี่ยนกันพูดตามบทสนทนาที่ได้รับ

2.4 การแสดงบทบาทสมมติตามข้อมูลที่กำหนด (Role Playing Controlled through Cues and Information) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาทโดยในบัตรนั้นจะกำหนดจุดมุ่งหมายและตัวชี้แนะที่เป็นข้อมูลสั้นๆในสิ่งที่ผู้เรียนต้องพูด

2.5 การแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์และเป้าหมายที่กำหนด (Role Playing Controlled through Situation and Goals) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาทโดยในบัตรนั้นจะเป็นสถานการณ์และเป้าหมายในการสนทนาซึ่งกำหนดไว้อย่างกว้างๆ ซึ่งวิธีการนี้ผู้เรียนจะมีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ได้มากขึ้น

2.6 การแสดงบทบาทสมมติในรูปของการโต้เถียงหรือการอภิปราย (Role Playing in the Form of Debate or Discussion) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาทโดยในบัตรนั้นจะกำหนดสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องโต้เถียงหรืออภิปรายและกำหนดข้อมูลที่จำเป็นต่อการอภิปรายโดยผู้เรียนจะต้องตัดสินใจหรือหาข้อสรุปโดยลงคะแนนเสียง

3. สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการจำลองสถานการณ์ขึ้นให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด โดยผู้เรียนได้รับบทบาทที่ต้องแสดงตามและยังต้องใช้ประสบการณ์ของตนเองในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ

4. การแสดงสด (Improvisation) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแสดงละครจากเรื่องที่ไม่มีบทหรือบทสนทนาให้ โดยครูจะทำหน้าที่ในการสร้างสถานการณ์ที่เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนแต่ละคนแปลความ แสดงท่าทาง และสนทนาออกมา อย่างไรก็ตามครูผู้สอนอาจกำหนดบุคลิกภาพและลักษณะของผู้เรียนแต่ละคนแต่ไม่ได้บ่งถึงเป้าหมายในการสื่อสารที่แน่นอน

ฮาร์เมอร์ (Harmer. 2001: 92-152) ได้เสนอแนะกิจกรรมการพูดไว้ดังนี้

1. การเจรจาข้อตกลง (Reaching a Consensus) กิจกรรมประเภทนี้จะให้ผู้เรียนได้มีการอภิปรายและหาข้อตกลงร่วมกันในกลุ่ม กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระโดยไม่ต้องเตรียมตัวล่วงหน้า เช่น การอภิปรายเพื่อเลือกวัสดุ 10 อย่างเพื่อใช้ในการเดินทาง เป็นต้น

2. การถ่ายทอดคำสั่งหรือคำแนะนำ (Relaying Instructions) กิจกรรมนี้ผู้เรียนจะต้องให้คำสั่งหรือคำแนะนำในการทำกิจกรรมแก่เพื่อน ความสำเร็จของชิ้นงานขึ้นอยู่กับความเข้าใจในคำแนะนำ

3. เกมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Games) เช่น การหาความแตกต่างของรูปภาพ (Find the Differences) การบรรยายและจัดเรียงลำดับภาพ (Describe and Arrange) และการเรียงลำดับเรื่องใหม่ (Story Reconstruction) เป็นต้น

4. การแก้ปัญหา (Problem Solving) กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนพูดเพื่อหาทางแก้ปัญหาจากสถานการณ์ที่ได้รับ

5. การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคล (Interpersonal Exchange) สามารถจัดเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือคู่ก็ได้โดยให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนกันสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกันและกัน เหมาะสำหรับการใช้ในตอนเริ่มบทเรียนแรกเช่นกิจกรรม Ice Breaker

6. สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นการสร้างหรือการจำลองสถานการณ์จริงขึ้นในห้องเรียนโดยที่ผู้เรียนต้องคิดว่าตนเองเป็นตัวละครที่ถูกกำหนดไว้ในสถานการณ์จำลองโดยที่ได้รับข้อมูลบทบาทเพื่อใช้ในการแสดง จากทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนพูดเพื่อการสื่อสารจะเห็นได้ว่าการสอนการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นควรใช้กิจกรรมที่หลากหลายและเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้เพื่อการสื่อสารจริงๆโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นอกจากนี้ครูผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่มีสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงให้มากที่สุดเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจากการพูด

ฟินอคเชีย-โรและบรัมฟิต (Finocchiaro; & Brumfit. 1983: 141) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับดังนี้

ให้ตอบคำถาม ซึ่งผู้สอนหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง

ให้ผู้เรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนที่เรียนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆนอกชั้นเรียน

ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆจากภาพ

ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆของนักเรียนโดยผู้สอนอาจให้คำสำคัญต่างๆ

ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้จัดสถานการณ์ต่างๆในชั้นเรียน

ให้ผู้เรียนใช้บทสนทนาต่างๆกันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

ให้เล่นเกมต่างๆทางภาษา

ให้ได้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ

สรุปความว่า การใช้กิจกรรมการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีต่างๆที่หลากหลายสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านการพูดและการฟังมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ Samorn Pato (2002:29 อ้างใน ชูติมา กองถัน, 2556) ได้กล่าวไว้ว่าการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีต่างๆไม่จะเป็นการสอนโดยใช้เทคนิคบทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง ใช้การ์ตูนซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดและฟังดีขึ้น

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยการใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังต่อไปนี้

ศศิลักษณ์ เกตุจรุง (2543: บทคัดย่อ อ้างใน ธวัชพร ดันตระกูล, 2555) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนบ่อทองวังษ์จันทร์วิทยา จังหวัดชลบุรี จากผลการทดลองพบว่ากิจกรรมเพื่อการสื่อสารช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติระดับ .01 ซึ่งให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้ทักษะการพูดของนักเรียนดีขึ้น

ธนมณญ์ บุรุษภักดี (2547: บทคัดย่อ อ้างใน ธวัชพร ดันตระกูล, 2555) ได้ทำการศึกษาวิจัยการพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดแก่นักศึกษาปีที่ 1 โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ ปีการศึกษา 2/2545 สถาบันราชภัฏอุดรธานี จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง พบว่านักศึกษาที่ได้เรียนพูดภาษาอังกฤษ

โดยใช้บทบาทสมมติพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น นักศึกษามีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ ดังนั้น การใช้กิจกรรมใดก็ตามเพื่อฝึกการสื่อสารด้านการพูดสามารถพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารและช่วยให้มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น

8.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีปรากฏดังนี้

หวาง เซง จุน (Wang Cheng-Jun, 2006 :56-80) ได้ศึกษาผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษาปัญหา พบว่ามี 2 สาเหตุหลักคือ การใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์และเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารขั้นพื้นฐานโดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยของกิ่ง นอร์มอล จำนวน 2 กลุ่มๆ ละ 38 และ 36 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดสอบพบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ

โรบินสัน (Robinson, 1997: 199-197 อ้างใน ธวัชพร ตันตระกูล, 2555) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างครูที่สอนโดยใช้การสอนแบบ Communicative Approach และการสอนแบบ Non Communicative Approach ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศ โดยทำการสำรวจจากการสอบถามจากทางโทรศัพท์ จากครูผู้สอนจำนวน 300 คนที่สอนในระดับมัธยม ผลการสอบถามครูที่ใช้การสอนแบบ Communicative Approach สนใจเรื่องการสื่อสารการเรียนรู้, กิจกรรมและการจัดกลุ่มนักเรียน มากกว่าที่ครูที่สอนแบบ Non Communicative Approach

สรุปความว่าจากงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่ได้กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการพูดเพื่อการสื่อสารสามารถพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้และกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 ทั้ง 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 900 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 ทั้ง 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 55 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling)

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง โดยมีรายละเอียดดังนี้

สัปดาห์ที่ 1	จัดทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยการบรรยายภาพ (3 ชั่วโมง)
สัปดาห์ที่ 2	การพูดภาษาอังกฤษเชิงบรรยายตามหัวข้อที่กำหนด (3 ชั่วโมง)
สัปดาห์ที่ 3	การแสดงบทบาทสมมติเป็นภาษาอังกฤษ (3 ชั่วโมง)
สัปดาห์ที่ 4	การสัมภาษณ์ภาษาอังกฤษ (3 ชั่วโมง)
สัปดาห์ที่ 5	การพูดภาษาอังกฤษตามหัวข้อที่กำหนดโดยไม่ได้เตรียมมาก่อน (3 ชั่วโมง)
สัปดาห์ที่ 6	จัดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยการบรรยายภาพ (3 ชั่วโมง)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
 - 1.1 แผนการสอนแบบการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 2.1 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร
- 2.2 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร
- 2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ

1. การสร้างและหาคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการสอนดำเนินการสร้างแผนการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารตามขั้นตอนดังนี้
 - 1.1 ศึกษาการสอนตามแนวการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 1.2 ศึกษาแผนการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารและสร้างแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน 4 กิจกรรม คือ
 1. การพูดภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย
 2. การแสดงบทบาทสมมติเป็นภาษาอังกฤษ
 3. การสัมภาษณ์ภาษาอังกฤษ
 4. การพูดภาษาอังกฤษตามหัวข้อที่กำหนดโดยไม่ได้เตรียมมาก่อน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 แบบประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร การสร้างแบบประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 2.1.1 ศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538:79)
 - 2.1.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำมาเป็นข้อมูลสร้างแบบประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

2.1.3 สร้างแบบประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารและเกณฑ์การประเมิน

2.1.4 นำแบบประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารไปทดลองกับ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นชั้นปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ ปรับปรุงแบบประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารให้มีความเหมาะสม ยิ่งขึ้น

2.1.5 นำแบบประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่ปรับปรุง แล้วไปใช้จริงในการทดลอง โดยผู้วิจัยคำนวณค่าเฉลี่ยของผลการประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตาม แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

2.2 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

การสร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ได้ดำเนินการ ตามขั้นตอน ดังนี้

2.2.1 ศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการ สื่อสารของ อัจฉรา วงศ์โส ธร. (2538:79) และเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการ สื่อสารของเออร์ (Ur.1996:135) และฮีตัน (Heaton.1990:68-71)

2.2.2 สร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

2.2.3 นำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่แก้ไขแล้วไปใช้ จริงในการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างก่อน ทำการทดลอง และหลังจบการทดลอง

2.3 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร มีวิธีการสร้าง ตาม ขั้นตอนดังนี้

2.3.1 สร้างเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร โดย ดัดแปลงเกณฑ์การให้คะแนนการทดสอบปากเปล่าของเออร์ (Ur.1996:135) และเกณฑ์การให้คะแนนการพูดของ

ฮีตัน (Heaton.1990:68-71) เพื่อให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน โดยกำหนดองค์ประกอบในการประเมิน 3 ประการ คือ ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษาและด้านประสิทธิภาพของการสื่อสารโดยแบ่งระดับการให้คะแนนในแต่ละองค์ประกอบออกเป็น 5 ระดับ จาก 1-5 รวม 15 คะแนน

2.3.2 นำเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 2 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของภาษา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.3.3 นำเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่แก้ไขแล้วไปใช้ในการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างโดยกำหนดผู้ให้คะแนน 1 คน คือ ผู้วิจัย เพื่อทดลองใช้เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร แล้วนำผลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารก่อนที่จะนำไปใช้จริงซึ่งให้คะแนนแสดงดังตาราง 1

2.4 แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร
การสร้างแบบประเมินตนเองทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.4.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร จากหนังสือ "แนวการสร้างข้อสอบ" ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 44-45)

2.4.2 สร้างแบบประเมินตนเองทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีรายการประเมินพฤติกรรมด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร 3 ด้าน คือ ด้านความคล่องแคล่วในการพูด ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา และด้านการสื่อความหมาย ลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert 's Scale) โดยได้กำหนดค่าระดับคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง มากที่สุด

4 หมายถึง มาก

3 หมายถึง ปานกลาง

2 หมายถึง น้อย

1 หมายถึง น้อยที่สุด

2.4.3 นำแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้น ไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของภาษา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.4.4 นำแบบประเมินตนเองทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วคำนวณหาค่าเฉลี่ยของผลการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับดีมากค่าเฉลี่ย

3.51 - 4.50 หมายถึง มีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับดี

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึงมีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับเกือบพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับควรปรับปรุง

2.5 แบบสอบถามความพึงพอใจ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจซึ่งเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.5.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจจากหนังสือ ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สร้างแบบสอบถาม โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ท (Likert) จากนั้นสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.00 หมายถึง พึงพอใจมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.00 หมายถึง พึงพอใจน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึงพึงพอใจน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. จัดปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเรียนจุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีการประเมินผลการเรียน
2. ทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดโดยการบรรยายรูปภาพเป็นภาษาอังกฤษ
3. ทดสอบกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 แบบ ได้แก่ แบบที่ 1 การพูดภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย 15 คะแนน แบบที่ 2 การแสดงบทบาทสมมติเป็นภาษาอังกฤษ 15 คะแนน แบบที่ 3 การสัมภาษณ์ภาษาอังกฤษ 15 คะแนน และแบบที่ 4 การพูดภาษาอังกฤษตามหัวข้อโดยไม่ได้เตรียมมาก่อน 15 คะแนน
4. หลังเสร็จสิ้นแบบทดสอบทั้ง 4 แบบ ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดโดยการบรรยายรูปภาพเป็นภาษาอังกฤษชุดเดิม
5. นำข้อมูลจากผลการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษและผลการสอบถามความพึงพอใจ มาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

การจัดกระทำวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบโดยใช้สูตร t-test แบบ dependent ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์
2. คำนวณหาค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ
 - 1.1 ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
2. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 2.2 ถ้าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
 - 2.3 t-test แบบ dependent
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t-test แบบ dependent (ชูศรี วงศ์รัตน์.2549:107)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 55 คน โดยใช้เวลาในการทดลอง 18 ชั่วโมง ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร
2. ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยขอเสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียน

X แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

SD แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

** แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 แบบ ได้แก่ แบบที่ 1 การพูดภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย 15 คะแนน แบบที่ 2 การแสดงบทบาทสมมติเป็นภาษาอังกฤษ 15 คะแนน แบบที่ 3 การสัมภาษณ์ภาษาอังกฤษ 15 คะแนน และแบบที่ 4 การพูดภาษาอังกฤษตามหัวข้อโดยไม่ได้เตรียมมาก่อน 15 คะแนน เพื่อทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 1

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร จากผู้ประเมิน 1 ท่าน

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน (15 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (15 คะแนน)	ค่าร้อยละ
1	8	10	66.66

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน (15 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (15 คะแนน)	ค่าร้อยละ
2	6	9	60.00
3	10	11	73.33
4	3	10	66.66
5	3	10	66.66
6	9	11	73.33
7	9	14	93.33
8	4	10	66.66
9	3	9	60.00
10	3	9	60.00
11	6	10	66.66
12	6	12	80.00
13	6	11	73.33
14	6	8	53.33
15	6	9	60.00
16	9	13	86.66
17	4	9	60.00
18	6	11	73.33

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน (15 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (15 คะแนน)	ค่าร้อยละ
19	3	9	60.00
20	5	11	73.33
21	6	11	73.33
22	9	12	80.00
23	7	13	86.66
24	7	12	80.00
25	3	8	53.33
26	8	10	66.66
27	7	11	73.33
28	5	12	80.00
29	6	11	73.33
30	6	9	60.00
31	10	14	93.33
32	7	11	73.33
33	5	10	66.66
34	6	9	60.00
35	7	13	86.66

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน (15 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (15 คะแนน)	ค่าร้อยละ
36	10	12	80.00
37	7	9	60.00
38	6	12	80.00
39	7	9	60.00
40	11	13	86.66
41	7	10	66.66
42	7	10	66.66
43	5	12	80.00
44	9	14	93.33
45	10	13	86.66
46	10	13	86.66
47	5	12	80.00
48	10	13	86.66
49	7	13	86.66
50	7	13	86.66
51	9	12	80.00
52	7	10	66.66

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน (15 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (15 คะแนน)	ค่าร้อยละ
53	9	10	66.66
54	3	10	66.66
55	8	12	80.00
รวม			73.20

การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถซึ่งสร้างตามขั้นตอนแบบทดสอบ ซึ่งร้อยละของคะแนนถูกแบ่งระดับดังนี้ (adapted from Thaweerat, 2000; Wongsothorn, 1995; cited in (Bundit Anuyahong, 2016)

81-100	หมายถึง	ระดับความสามารถสูงมาก
61-80	หมายถึง	ระดับความสามารถสูง
41-60	หมายถึง	ระดับความสามารถปานกลาง
21-40	หมายถึง	ระดับความสามารถน้อย
1-20	หมายถึง	ระดับความสามารถน้อยมาก

ตารางที่ 1 แสดงคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยรวมอยู่ที่ 73.20 จาก 100 คะแนน ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารมีระดับความสามารถในการพูดอยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ย ก่อนสอบ, หลังสอบ และค่าความต่าง ของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ลำดับที่	ก่อนสอบ	หลังสอบ	ค่าความต่าง
1	8	10	2
2	6	9	3
3	10	11	1
4	3	10	7
5	3	10	7
6	9	11	2
7	9	14	5
8	4	10	6
9	3	9	6
10	3	9	6
11	6	10	4
12	6	12	6
13	6	11	5
14	6	8	2
15	6	9	3
16	9	13	4

ลำดับที่	ก่อนสอบ	หลังสอบ	ค่าความต่าง
17	4	9	5
18	6	11	5
19	3	9	6
20	5	11	6
21	6	11	5
22	9	12	3
23	7	13	6
24	7	12	5
25	3	8	5
26	8	10	2
27	7	11	4
28	5	12	7
29	6	11	5
30	6	9	3
31	10	14	4
32	7	11	4
33	5	10	5
34	6	9	3

ลำดับที่	ก่อนสอบ	หลังสอบ	ค่าความต่าง
35	7	13	6
36	10	12	2
37	7	9	2
38	6	12	6
39	7	9	2
40	11	13	2
41	7	10	3
42	7	10	3
43	5	12	7
44	9	14	5
45	10	13	3
46	10	13	3
47	5	12	7
48	10	13	3
49	7	13	6
50	7	13	6
51	9	12	3
52	7	10	3

ลำดับที่	ก่อนสอบ	หลังสอบ	ค่าความต่าง
53	9	10	1
54	3	10	7
55	8	12	4
Mean scores	6.69	10.98	4.29

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนสอบโดยรวมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นอยู่ที่ 6.69 และคะแนนเฉลี่ยหลังสอบโดยรวมอยู่ที่ 10.98 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน เมื่อพิจารณาค่าความต่างของคะแนนเฉลี่ยพบว่า ค่าความต่างของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นอยู่ที่ 4.29

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig.
คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน	55	6.69	2.18	27.338	0.000**
คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน	55	10.98	1.62		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางแสดงให้เห็นความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนมีคะแนนสูงขึ้นที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอยู่ที่ 6.69 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 10.98 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารสามารถเพิ่มความสามารถในการพูดของนักศึกษาได้

2. ผลการวิเคราะห์ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ซึ่งได้จากการพูด 4 ครั้ง ตามแผนการเรียนรู้

ตารางที่ 4 ตารางคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ครั้งที่ 1- 4

No.	Narrative speaking (15 scores)	Role play (15 scores)	Interview (15 scores)	Impromptu (15 scores)	Total (60 scores)	$\bar{x}$ (15 scores)	(S.D.)
1	12	10	9	12	43	10.75	1.50
2	11	9	9	12	41	10.25	1.50
3	13	10	15	14	52	13.00	2.16
4	9	10	9	10	38	9.50	0.57
5	12	10	9	13	44	11.00	1.82
6	9	9	9	10	37	9.25	0.50
7	12	10	12	13	47	11.75	1.25
8	9	12	3	9	33	8.25	3.77
9	8	12	12	12	44	11.00	2.00
10	8	11	6	9	34	8.50	2.08

No.	Narrative speaking (15 scores)	Role play (15 scores)	Interview (15 scores)	Impromptu (15 scores)	Total (60 scores)	$\bar{x}$ (15 scores)	(S.D.)
11	10	11	9	9	39	9.75	0.95
12	14	9	15	10	48	12.00	2.94
13	13	9	15	10	47	11.75	2.75
14	8	10	6	7	31	7.75	1.70
15	12	10	9	9	40	10.00	1.41
16	12	9	6	12	39	9.75	2.87
17	6	12	6	10	34	8.50	3.00
18	6	12	9	12	39	9.75	2.87
19	6	9	3	10	28	7.00	3.16
20	6	12	3	9	30	7.50	3.87
21	8	9	6	11	34	8.50	2.08
22	12	9	15	11	47	11.75	2.50
23	7	12	9	12	40	10.00	2.44
24	8	12	9	12	41	10.25	2.06
25	6	9	3	11	29	7.25	3.50
26	11	12	6	10	39	9.75	2.62

No.	Narrative speaking (15 scores)	Role play (15 scores)	Interview (15 scores)	Impromptu (15 scores)	Total (60 scores)	$\bar{x}$ (15 scores)	(S.D.)
27	9	11	12	11	43	10.75	1.25
28	9	11	9	10	39	9.75	0.95
29	12	11	9	11	43	10.75	1.25
30	6	10	6	6	28	7.00	2.00
31	11	11	15	13	50	12.50	1.91
32	9	9	12	11	41	10.25	1.50
33	8	9	6	12	35	8.75	2.50
34	9	9	12	12	42	10.50	1.73
35	11	10	12	12	45	11.25	0.95
36	10	13	15	12	50	12.50	2.08
37	12	13	9	12	46	11.50	1.73
38	11	13	6	8	38	9.50	3.10
39	7	9	6	6	28	7.00	1.41
40	12	14	12	14	52	13.00	1.15
41	10	11	9	9	39	9.75	0.95
42	7	10	6	10	33	8.25	2.06

No.	Narrative speaking (15 scores)	Role play (15 scores)	Interview (15 scores)	Impromptu (15 scores)	Total (60 scores)	$\bar{x}$ (15 scores)	(S.D.)
43	7	12	9	8	36	9.00	2.16
44	11	9	12	14	46	11.50	2.08
45	12	11	12	10	45	11.25	0.95
46	11	11	12	8	42	10.50	1.73
47	11	12	9	13	45	11.25	1.70
48	12	11	6	12	41	10.25	2.87
49	10	11	6	9	36	9.00	2.16
50	11	11	9	9	40	10.00	1.15
51	10	12	9	12	43	10.75	1.50
52	11	11	6	6	34	8.50	2.88
53	7	11	6	9	33	8.25	2.21
54	10	11	6	6	33	8.25	2.62
55	12	11	9	10	42	10.50	1.29
Total	9.74	10.67	8.89	10.43	39.74	9.93	1.99

จากตารางพบว่าค่าเฉลี่ยความสามารถในการพูดของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (9.93) เมื่อพิจารณาแต่ละบทเรียนพบว่าบทเรียนที่มีคะแนนสูงที่สุดได้แก่บทที่ 2

($\bar{x} = 10.67$) รองลงมาคือบทที่ 4 ($\bar{x} = 10.43$) และบทที่ 1 ($\bar{x} = 9.74$) และบทที่น้อยที่สุดคือ บทที่ 3 ($\bar{x} = 8.89$)

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้จากการประเมินงานพูดแต่ละบทตามแผนการเรียนรู้ 4 ครั้งซึ่งแปลงเป็นคะแนนเต็ม 5 คะแนน

Speaking unit	1 st	2 nd	3 rd	4 th	Total
	$\bar{x}$	$\bar{x}$	$\bar{x}$	$\bar{x}$	$\bar{x}$
	3.24	3.55	2.96	3.47	3.31
ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	ดี	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง

คะแนนประเมินในแต่ละบทซึ่งมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน ถูกแปลงเป็น 5 ระดับ (5 rating scales) เพื่อเทียบระดับคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดของนักศึกษา ดังนี้ (adapted from Thaweerat, 2000: 107-108)

4.51 - 5.00 หมายถึง นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความสามารถ

		ในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีมาก
3.51 - 4.50	หมายถึง	นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความสามารถ
		ในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี
2.51 - 3.50	หมายถึง	นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความสามารถ
		ในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง
1.51 - 2.50	หมายถึง	นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความสามารถ
		ในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ
1.00 - 1.50	หมายถึง	นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความสามารถ
		ในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมาก

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า จากการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นโดยได้จากงานพูดแต่ละบทตามแผนการเรียนรู้ 4 ครั้ง พบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.31$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน (แต่ละบท) พบว่า ส่วนงานพูดบทที่ 2 อยู่ในระดับดี ($\bar{x}=3.55$) งานพูดบทที่ 1 ($\bar{x}=3.24$) บทที่ 3 ($\bar{x}=2.96$) และบทที่ 4 ($\bar{x}=3.47$) อยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลของความพึงพอใจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นหลังจากเรียนวิธีการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 6 ตารางแสดงผลความพึงพอใจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นหลังจากเรียนวิธีการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

Statement	Level of satisfaction	meaning
1. ข้าพเจ้ามีความพึงพอใจมีความสนใจและตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษในชั่วโมงเป็นอย่างดี	4.22	สูง
2. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกสนุกสนานกับวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่สอนในชั่วโมงเรียน	3.95	สูง
3. ข้าพเจ้ามีความเครียดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	3.09	ปานกลาง
4. กิจกรรมที่ผู้สอนให้ทำ ทำให้ข้าพเจ้าใช้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มที่	3.88	สูง
5. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นมากขึ้นในการพูดภาษาอังกฤษ	3.90	สูง
6. วิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่สอนมีประโยชน์ต่อการพูดภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า	4.04	สูง
7. วิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้สอนให้ฝึกทำ ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษ	3.50	สูง
8. ข้าพเจ้ามีความเข้าใจ และภูมิใจที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	4.04	สูง
9. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อข้าพเจ้า	4.36	สูง
10. ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจเมื่อทำตามวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้สอนมอบหมายได้สำเร็จทุกครั้ง	4.29	สูง

Statement	Level of satisfaction	meaning
ค่าเฉลี่ยรวม	3.93	สูง

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าความพึงพอใจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นหลังจากเรียนวิธีการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.93$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ($\bar{x}=4.36$) นักศึกษามีความภาคภูมิใจเมื่อทำตามวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้สอนมอบหมายได้สำเร็จลุล่วงดี ($\bar{x}=4.29$) นักศึกษามีความพึงพอใจมีความสนใจและตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษในชั่วโมงเป็นอย่างดี ($\bar{x}=4.22$) นักศึกษาคิดว่าวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่สอนมีประโยชน์ต่อการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x}=4.04$) และนักศึกษามีความเข้าใจ และภูมิใจที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น($\bar{x}=4.04$) นักศึกษามีความรู้สึกสนุกสนานกับวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่สอนในชั่วโมงเรียน ($\bar{x}=3.95$) นักศึกษามีความเชื่อมั่นมากขึ้นในการพูดภาษาอังกฤษ($\bar{x}=3.90$) วิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่ผู้สอนให้ฝึกทำ ทำให้นักศึกษาไม่ยากเรียนภาษาอังกฤษ ($\bar{x}=3.50$) และนักศึกษามีความเครียดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ($\bar{x}=3.09$)

บทที่ 5

สรุปผลอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยผู้วิจัยได้อภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะเป็นลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

3. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาหลังจากเรียนวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักศึกษาที่ได้รับวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารมีความพึงพอใจในระดับสูง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. เก็บรวบรวมข้อมูล
4. จัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

1. คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นโดยรวมอยู่ที่ 73.20 จาก 100 คะแนน ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่เรียนการพูดภาษาอังกฤษด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารมีระดับความสามารถในการพูดอยู่ในระดับสูง
2. คะแนนเฉลี่ยก่อนสอบโดยรวมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นอยู่ที่ 6.69 และคะแนนเฉลี่ยหลังสอบโดยรวมอยู่ที่ 10.98 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน เมื่อพิจารณาค่าความต่างของคะแนนเฉลี่ยพบว่า ค่าความต่างของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นอยู่ที่ 4.29

3. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นหลังเรียนมีคะแนนสูงขึ้นที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอยู่ที่ 6.69 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 10.98 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารสามารถเพิ่มความสามารถในการพูดของนักศึกษาได้

4. คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นโดยรวมอยู่ที่ 9.93 เมื่อพิจารณาแต่ละบทเรียน พบว่าบทเรียนที่มีคะแนนสูงที่สุดได้แก่บทที่ 2 ($\bar{x} = 10.67$) รองลงมาคือบทที่ 4 ($\bar{x} = 10.43$) และบทที่ 1 ($\bar{x} = 9.74$) และบทที่น้อยที่สุดคือ บทที่ 3 ($\bar{x} = 8.89$)

5. จากการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นโดยได้จากการสอนการพูดแต่ละบทตามแผนการเรียนรู้ 4 ครั้ง พบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.31$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน (แต่ละบท) พบว่า ส่วนงานพูดบทที่ 2 อยู่ในระดับดี ($\bar{x}=3.55$) งานพูดบทที่ 1 ($\bar{x}=3.24$) บทที่ 3 ($\bar{x}=2.96$) และบทที่ 4 ($\bar{x}=3.47$) อยู่ในระดับปานกลาง

6. จากการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นหลังจากเรียนวิธีการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.93$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ($\bar{x}=4.36$) นักศึกษามีความภาคภูมิใจเมื่อทำตามวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้สอนมอบหมายได้สำเร็จลุล่วงดี ($\bar{x}=4.29$) นักศึกษามีความพึงพอใจมีความสนใจและตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษในชั่วโมงเป็นอย่างดี ($\bar{x}=4.22$) นักศึกษาคิดว่าวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่สอนมีประโยชน์ต่อการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x}=4.04$) และนักศึกษามีความเข้าใจ และภูมิใจที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น ($\bar{x}=4.04$) นักศึกษามีความรู้สึกสนุกสนานกับวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่สอนในชั่วโมงเรียน ($\bar{x}=3.95$) นักศึกษามีความเชื่อมั่นมากขึ้นในการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x}=3.90$) วิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่ผู้สอนให้ฝึกทำ ทำให้นักศึกษาไม่ยากเรียนภาษาอังกฤษ ($\bar{x}=3.50$) และนักศึกษามีความเครียดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x}=3.09$)

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. จากการศึกษาผลการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนด้วยการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยรวมอยู่ที่ 73.20 จาก 100 คะแนน ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารมีระดับความสามารถในการพูดอยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย ผู้เรียนมีแรงกระตุ้นในการพูดภาษาอังกฤษ กิจกรรมที่ได้ทำในห้องเรียนเต็มเต็มความต้องการของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีของบรูเนอร์ (Bruner , อ้างถึงในละเอียดจุฑานันท์ [2541]: 78-79) ที่ได้กล่าวไว้ว่าทุกคนมีแรงจูงใจภายในตัวอยู่แล้ว คือความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการความสำเร็จ ความต้องการที่จะเข้าร่วมกับผู้อื่น ดังนั้น ผู้สอนจึงควรนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน โดยการสอนให้ผู้เรียนแก้ปัญหาและเรียนรู้ที่จะค้นหาคำตอบด้วยตนเอง รวมทั้งผู้สอนควรจัดโครงสร้างของเนื้อหาวิชาต่างๆให้อยู่ในรูปแบบที่ผู้เรียนทุกคนเข้าใจได้ภายใต้เงื่อนไข 3 ประการคือ 1. ลักษณะการเสนอเนื้อหาที่ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย เช่น ให้ปฏิบัติจริง ใช้รูปภาพ ใช้สัญลักษณ์ 2. เสนอในปริมาณที่ผู้เรียนสามารถจำได้ และ 3. เสนอด้วยวิธีที่ง่าย ให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้ และยังสอดคล้องกับจอห์นสัน และ มอร์โรว์ (Johnson and Morrow 1981: 60-66) ให้หลักการในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียน และการฝึกใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียนให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วจะสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้นผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ มีการฝึกให้แสดงความคิดเห็นหรือระดมพลังสมอง (Brainstroming activities) ฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาเป็นคู่ๆ หรือทำงานกลุ่ม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ เกม การแก้ปัญหาสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอยู่ที่ 6.69 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 10.98 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารสามารถเพิ่มความสามารถในการพูดของนักศึกษาได้ อาจเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารเน้นการฝึกพูดสื่อสารให้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์ของตัวเอง

ในการสื่อสาร ตรงความต้องการของผู้เรียนโดยเชื่อมโยงภาษาที่ใช้ให้เข้ากับแต่ละบริบท ส่งผลให้ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ Nunan (1991) ซึ่งได้นำเสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 5 องค์ประกอบดังนี้ 1. ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ที่จะสื่อสารผ่านการปฏิสัมพันธ์ในภาษาเป้าหมาย 2. นำเสนอการเรียนรู้โดยใช้ข้อความ (text) ที่เป็นของจริงในสถานการณ์การเรียนรู้ 3. สร้างโอกาสสำหรับผู้เรียนโดยไม่เพียงแต่มุ่งเน้นในการเรียนภาษา แต่ต้องรู้จักกระบวนการบริหารและจัดการการเรียนรู้ 4. เพิ่มประสิทธิภาพของผู้เรียนโดยส่งเสริมให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ส่วนตัวของตัวเองมาใช้ในการส่งเสริมกิจกรรมในการเรียนรู้ในห้องเรียน และ 5. พยายามที่จะเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับกิจกรรมภาษานอกชั้นเรียน หากมีลักษณะการเรียนการสอนภาษาครบทั้ง 5 ประการที่กล่าวมานั้น จะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารในบริบทที่เป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับ Richards (2006) ซึ่งกล่าวไว้ว่าเป้าหมายหนึ่งของแนวคิดและทฤษฎีการสอนตามแนวสื่อสาร คือ เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความคล่องแคล่วทางภาษาสามารถสร้างได้โดยการทำกิจกรรมในชั้นเรียนที่ต้องให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการเจรจา ใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร แก้ไขการเข้าใจความหมายผิดให้ถูกต้อง กิจกรรมที่มุ่งเน้นความคล่องแคล่วจะมีลักษณะดังนี้ คือ สามารถสะท้อนความเป็นธรรมชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อบรรลุเป้าหมายในการสื่อสาร ตั้งความจำเป็นในการสื่อสารอย่างมีความหมาย และใช้กลยุทธ์ทางการสื่อสาร สามารถฟังภาษาเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงได้ และต้องเชื่อมโยงภาษาที่ใช้ให้เข้ากับแต่ละบริบท

3. ความพึงพอใจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นหลังจากเรียนวิธีการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษามีโอกาสในการพูดแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างอิสระ เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา สภาพแวดล้อมในห้องเรียนซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับผู้สอน ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการฝึกพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531: 77) ได้กล่าวไว้ว่าผู้สอนควรพยายามจัดกิจกรรมที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดในชั้นเรียน ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเองออกเป็นคำพูด และควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังมาก่อน จะทำให้พูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับสังัด อุทรานันท์ (2532: 65) ซึ่งได้กล่าวว่า การเลือกวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นผู้สอนจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยคำนึงถึงวิธีสอนที่เห็นว่าจะสามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและมีเจตคติที่ดีได้มากที่สุด สอดคล้องกับสุมิตรา อังวัฒนกุล (2539:91) ซึ่งได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่า กิจกรรมการสอน

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาเพราะการทำกิจกรรมเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนรู้ภาษานั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง นอกจากนี้การทำกิจกรรมซึ่งมักเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน ทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึกภาษาอย่างจริงจัง กิจกรรมยังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับครูสอน ซึ่งความสัมพันธ์นี้ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ดีช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

ปัญหาและอุปสรรคในการวิจัย

1. เนื่องจาก ENL 102 (ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2) เป็นรายวิชาพื้นฐานซึ่งนักศึกษาจะต้องฝึกทักษะทั้ง 4 ด้านคือทักษะด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน ไม่ใช่รายวิชาที่เน้นด้านการพูดภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว จึงทำให้มีแบบฝึกหัดหรืองานอื่นๆที่ได้รับมอบหมายนอกเหนือจากงานด้านการพูด ส่งผลให้นักศึกษามีภาระงานจำนวนมาก เป็นผลให้นักศึกษามีเวลาน้อยในการเตรียมตัวพูดในแต่ละบทเรียน

2. เนื่องจากพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละคนแตกต่างกัน ส่งผลให้ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ สำนวน และความสละสลวยและความคล่องแคล่วของการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ประกอบกับเวลาที่ค่อนข้างน้อยและจำกัดในการเรียนการพูดแต่ละบทเรียน จึงทำให้ผู้สอนไม่สามารถสอนไวยากรณ์ได้อย่างละเอียด และนักศึกษายังคงมีภาระงานในวิชาอื่นๆด้วย จึงทำให้การเตรียมตัวพูดในแต่ละบทเรียนของนักศึกษายังไม่เต็มที่เท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาในครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในกรณีที่ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถ้าผู้วิจัยสามารถหาผู้ประเมินได้มากกว่า 1 ท่าน จะทำให้งานวิจัยน่าเชื่อถือและมีศักยภาพมากขึ้น

1.2 การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยควรปรึกษารื้อกับผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อขอความร่วมมือในการประเมินการพูดของนักศึกษา

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาการเปรียบเทียบผลการพูดภาษาอังกฤษด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐและมหาวิทยาลัยเอกชน

2.2 ควรมีการวิจัยถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาในการฟัง อ่าน เขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

บรรณานุกรม

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2551). การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. งานวิจัย.

กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2525). แนวการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.

กรมวิชาการ. (2544). สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กรมวิชาการ. (2546). การประเมินผลการศึกษาในชั้นเรียน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). คู่มือการสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : กรมวิชาการ.

กระทรวงศึกษาธิการ.(2539). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539*.กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.

กาญจนา ปราบพาล. (2530). *การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา*. กรุงเทพฯ : สถาบัน
ภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กุนทลีย์ ไวยะวณิช. (2545). *หลักการพูด* กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้ง เฮ้า.

กศยา แสงเดช. (2548). *ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ .วี.เจ.พริ้นติ้ง.

ขวัญฤทัย เชิดชู. (2545). *การศึกษาทวิวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โปรแกรมภาษาอังกฤษ
สถาบันเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอน
ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศิลปากร.*

จิตติพร ไชยรินคา. (2549). *การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟังพูด
ภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.เชียงใหม่ :
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*

จินดา งามสุทธิ. (2524). *ภาษาศาสตร์ภาษาไทย. พระนคร. พิมพ์ครั้งที่ 2. โอเดียนสโตร์.*

เจนจิรา ชัยปาน, ทรายขวัญ พรหมแก้ว และ สิทธิ ศรีนาค (2556). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการ พูด
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่4 ปริญญาศิลปศา
สตรบัณฑิต หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สากล. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลศรีวิชัย.*

ชนิตสิริ ศุภพมลิ. (2545). *การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของ
นักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*

ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช. (2544). *คู่มือการเขียนแผนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ :
จูนพับลิชชิง.*

ชุติมา กองถั่น. (2556). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพชุดประกอบการ
บรรยายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์สำหรับนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์. ค้นเมื่อ 25 กุมภาพันธ์ 2559, จาก
http://research.pcru.ac.th/rdb/pro_data/files/5602009.pdf.*

เตือนใจ เฉลิมกิจ. (2545). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้หลักการใช้สมองเป็นฐานตามหลักการของอิริค เจนเซน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.วิทยานิพนธ์คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยบูรพา.

ณมนัญ บุรุษภักดี. (2547). การพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ: วิจัยในชั้นเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิชาภาษาอังกฤษ) ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ธวัชร ดันตระกูล. (2557). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ. (รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

บุษบา สุวรรณโสภณ. (2539). การลดความวิตกกังวลของผู้เรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมที่เน้นจิตพิสัย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปณพร สุวรรณไตรย์. (2539). “การสร้างแบบฝึกการอ่านเพื่อการสื่อสารจากเอกสารจริง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนคำชะอีวิทยาคาร จังหวัดมุกดาหาร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ประเทือง ใจหาญ. (2546). การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พจมาน โสมอินทร์. (2541). การกล้าเสี่ยงที่จะพูดเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักศึกษา. ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งตนเอง). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

พรสวรรค์ สีป้อ. (2550) “สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่” กรุงเทพฯ. อักษรเจริญทัศน์ พิมพ์ครั้งที่ 1.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2547). ภาพรวมทางการศึกษาลัทธิศาสตร์และภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มาริส กาสุวรรณ, และมณฑา จาญพจน์. (2556). *ประสิทธิผลของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และความสามารถในการพูด*. : คณะศิลปศาสตร์ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

เยาวลักษณ์ ลอยลิบ. (2547). *ผลการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ละเอียด จุฑานันท์. (2541). *แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ : ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)*. กรุงเทพมหานคร : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).

วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2557). *การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา*. วารสารวิชาการ Viridian E-Journal. ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม – สิงหาคม 2557 : ฉบับมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และศิลปะ.

วรรณ โสมประยูร. (2534). *การสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

วรพร ไชยเขียว. (2548). *การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ คม. (หลักสูตรและการสอน): มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

วิไลพร ธนสุวรรณ. (2536). *เทคนิคการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษา*. เอกสารคำสอน กระบวนวิชา 058457. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ศศิลักษณ์ เกตุจรุง. (2543). *การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สังต์ อุทรานันท์. (2532). *การนิเทศ : หลักการทฤษฎีและปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : มิตรสยาม.

สมปอง หลอมประโคน. (2544). *การใช้กิจกรรมการเล่นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความ
คงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2535). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2540). *การใช้กลวิธีการสื่อสารกับการสอนภาษาอังกฤษ*. ใน สมิตรา อังวัฒนกุล
(บรรณาธิการ), *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 3).
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิจัยการสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร.

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *การทดสอบความสามารถทางภาษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรง
พิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมิตรา อังวัฒนกุล . (2539). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ โรงพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรง พิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. (2531). *การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

อวยชัย ผกามาศ. (2542). *วาทกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 3 : สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2538). *การทดลองและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2539). *เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

อัจฉรา วงศ์ไธธร (2543). *การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน*. กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Antony, Edward M. (1972). "Approach, Method and Technique." *In Teaching English as a Second Language*, 7-10. New York: Mc Graw – Hill, Inc.

Arnold, J. (2000). *Affect in language learning*. Beijing: Foreign Language Teaching and Research Press.

Bachman, L.F., and A.S. Palmer. (1982) "The Construction Validation of Some Competences of Communicative Proficiency." *TESOL Quarterly* 16: 449 – 463.

Banciu, V. (2012). *Communicative language teaching*. Retrieved April 28, 2013 from <http://www.uvvg.ro/revad/files/nr8/9.%20Banciu.pdf>.

Barth, W.H. (1979). *Testing Oral Communication in the Foreign Language Classroom: Language in Education: Theory and Practice*. Virginia: The Center for Applied Linguistics.

Brown, D.H. (1980). *Principles of Language Learning and Teaching*. New Jersey : Prentice Hall Inc.

Breen, M. (1987). Learner contributions to task design. In C. Candlin & D. Murphy (Eds.), *Language learning tasks*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

Brown, H. Douglas. (1994). *Teaching by principles*. USA: Prentice Hall Regents. Chapter 4.

Developed by teacher Francisco Amador Garcia. July (2008).

Brown, H. (2001a). *Teaching by principles: an interactive approach to language pedagogy*. Beijing: Foreign Language Teaching and Research Press.

Byrne, Donn. (1987). *Teaching Oral English*. New York: Longman.

Cameron, L. (2001). *Teaching languages to young learners*. Cambridge University Press.

Canale M.;& Swain M. (1980). *Theoretical Base of Communicative Approaches to second Language Teaching and Testing*. Retrieved December 1st, 2007.

Carroll. (1982). *Testing Communication Performance*. London: Pergamon Press.

Clark, J. L. D. (1972). *Foreign Language Testing: Theory and Practice*. Philadelphia, Centre of Curriculum Development.

Dobson, Julia M. "The National Syllabus : Theory and Practice." Forum 17, 2 (April 1979): 2 – 10.

Dulay, H., & Burt, M. (1977). *Remarks on Creativity in Language Acquisition*. In M. Burt, H. Dulay, & M. Finocchiaro (Eds.), *Viewpoints on English as a Second Language* (pp. 95- 126). New York: Regents.

Du, X. (2009). The effective filter in second language teaching. *CCSE Asian Social Science*, 5 (8), 162-165.

Ellis, R. (1985). *Understanding second language acquisition*. Shanghai: Shanghai Foreign Language Education Press.

Ellis, Rod. *Second Language Acquisition in Context*. Cambridge University Press, 1987.

Finocehiaro, Mary. "Reflections on the Past, the Present, and the Future." *English Teaching Forum*. 20, 3 (1982) : 2-13.

Finocehiaro, Mary, and Christopher Brumfit. (1983). *The Functional-National Approach: From Theory to Practice*. New York: Oxford University Press.

Finocehiaro, Mary, and Sydney Sako. (1983). *Foreign Language Testing: a Practical Approach*. New York: Regents.

Finocchiaro & Brumfit (1989). *The Functional-Notional Approach: From Theory to Practice*. New York: Oxford University Press.

Finocchiaro, Mary; & Brumfit, Christopher. (1990). *The Functional Approach: Theory in Practice*. New York: Oxford University Press.

Freeman, Diane Larsen. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press.

Gardner, R. (1985). *Social Psychology and second language learning: the role of attitude and motivation*. London: Edward Arnold Ltd.

Gersten Russell et al. (2007). *Effective Literacy and English Language Instruction for English Learners in the Elementary Grades*. IES Practice Guide. NCEE 2007-4011.

Harmer, Jeremy. (2001). *The Practice of English Language Teaching*. 3th ed. London: Longman.

Harmer, Semy. (1983). *The Practice of English Language Teaching*. 6th ed. New York: Longman.

Harris, D.P. (1969). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw Hill.

Harris, D.P. (1990). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw Hill.

Hybel, Sandra. (1995). *Communicating Effective Approach*. New York: Mc. Graw-Hill.

Johnson, Keith, and Keith Morrow. (1981). *Communication in the Classroom*. London: Longman,

Johnson, K. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford: Pergamon Press.

Klippel, F. (1981). *Keep Talking: Communicative Fluency Activities for Language Learning*. Cambridge: Cambridge University Press.

Krashen, S. (1995). *School libraries, public libraries, and the NAEP reading scores*. School Library Media Quarterly.

Krashen, Stephen D. (1987). *Theoretical Research and Second Language Acquisition Theory*. In Methodology in TESOL : A Book of Readings 8 – 15. New York : Newbury House Publishers.

Krashen, S. & Terrel D. (1988). *The natural approach: language acquisition in classroom*. Great Britain: Pergamon / Alemany Press.

Linder, Cathy. (1977). *Oral Communication Testing*. Illinois: National Textbook Company.

Littlewood, William. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.

Littlewood, William. (1995). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.

Little, Wood. (1998). *Communicative Language Teaching*. 18th ed. Cambridge: Cambridge University Press.

Luoma, S. (2004). *Assessing speaking*. Cambridge: Cambridge University Press. McKay, S. (2000). Teaching English as an international language: implications for culture materials in the classroom. *TESOL*, 9(4), 7-11.

McNamara, T. F. (2001). Policy and social consideration in language assessment. In W. Grabe, et al. (Eds.), *Annual Review of Applied Linguistics: Vol. 18. Foundations of Second Language Teaching* (pp.304–319). New York: Cambridge University Press.

- McLaughlin, B. (1987). *Theories of second language learning*. London: Edward Arnold.
- Moorwood, Helen, ed. (1978). *Sections from Modern English Teacher*. London: Lowe and Brydone Ltd.
- Morrow, K. (1981). *Principle of Communicative and Methodology in Communication in the Classroom, Applications and Methods for Communicative Approach*. London: Longman.
- Ni, H. (2012). The effects of affective factors in SLA and pedagogical implications. *Theory and Practice in Language Studies*, 2(7), 1508-1513.
- Nunan, D. (1989). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nunan, D. (1991). *Language teaching methodology*. Hemel Hempstead: Prentice Hall International.
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School : A Pragmatic Approach*. London: Longman Inc.
- Raimes, Ann. (1983). *Technique in Teaching Writing*. New York : Oxford University Press.
- Richards, J. & Rogers, T. (1986). *Approaches and methods in language teaching: a description and analysis*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Richards, Jack; & Rodgers, Stephen. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching: A Description and Analysis*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, J. (2006). *Communicative language teaching today*. New York: Cambridge University Press.
- Cooper, James; Robinson, Pamela. (1997). *Small-Group Instruction: An Annotated Bibliography of Science, Mathematics, Engineering and Technology Resources in Higher Education*, Occasional Paper.

Savignon , Sandra J. (1997). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice*. California: McGraw-Hill.

Savignon, Sandra J. Communicative Competence (1983). *Theory and Classroom Practice*. London : Addison Wesley Publishing Company, Ltd.

Schulz, Renate A. and Walter H. Bartz. (1975). “Free to Communicate” *The ACTEL Review of Foreign Language Education Perspective A New Freedom* 7 47-92 Illinois : National Textbook Company.

Scott, Roger. (1981). “Speaking in Keith’ Johnson and Keith Morrow.” In *Communication in the Classroom*, 70-71. London: Longman Group Ltd.

Scrivener, J. (1994). *Learning teaching a guidebook for English language teachers*. Singapore: Heineman.

Scott, Roger. (1981). “Speaking”, in *Communication in the Classroom: Application and Methods for a Communicative Approach*. Edited by Keith Johnson and Keith Morrow. London: Longman.

Shen C. (2009). Using English songs: an enjoyable and effective approach to ELT. *CCSE English Language Teaching*, 2(1).

Shumin, K. (1997). Factors to consider: Developing adult EFL students’ speaking abilities. *English Teaching Forum*. 35 (3), 8. Retrieved from <http://eca.state.gov/forum/vols/vol35/no3/p8.htm>

Taylor, L. (1996). *Teaching and Learning Vocabulary*. United Kingdom: Prentice Hall.

Ur, P. (1998). *A Course in language teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.

Valette, M. and Disick, S. (1972). *Modern Language Performance Objectives and Individualization*. Boston : Harcourt Brace Jovanovich, Inc.

Valette, Rebecca M. (1977). *Modern language testing, a handbook 1*. New York Harcourt, Brace.

Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*.

Retrieved December 5th, 2007.

Widdowson, H.G. (1989). *Knowledge of language and ability for use*. *Applied linguistics*, 10(2), 128-137.

Willis, J. (1996). *A framework for task-based learning*. Harlow: Longman Addison Wesley.

TNI

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษ
ตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษ
ตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ต้องการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารโดยให้นักศึกษาอ่านข้อความในแต่ละข้อความแล้วให้เลือกตอบตามความพึงพอใจของผู้เรียน คำตอบของผู้เรียนจะไม่มีถูกหรือผิดและไม่มีผลต่อการสอบของผู้เรียนแต่ประการใด

วิธีตอบแบบสอบถาม กรุณาขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความพึงพอใจของผู้เรียนมากที่สุด เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น ซึ่งในแต่ละข้อของแบบสอบถามจะมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความพึงพอใจมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความพึงพอใจมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความพึงพอใจปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

รายการพฤติกรรม	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ข้าพเจ้ามีความพึงพอใจมีความสนใจและตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษในชั่วโมงเป็นอย่างดี					
2. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกสนุกสนานกับวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่สอนในชั่วโมงเรียน					
3. ข้าพเจ้ามีความเครียดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ					
4. กิจกรรมที่ผู้สอนให้ทำ ทำให้ข้าพเจ้าใช้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มที่					
5. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นมากขึ้นในการพูดภาษาอังกฤษ					

6. วิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่สอนมีประโยชน์ต่อการพูดภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า					
7. วิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้สอนให้ฝึกทำ ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากจะเรียนภาษาอังกฤษ					
8. ข้าพเจ้ามีความเข้าใจ และภูมิใจที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น					
9. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อข้าพเจ้า					
10. ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจเมื่อทำตามวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้สอนมอบหมายได้สำเร็จลุล่วงดี					
รวม					

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล

กรทิพย์ รัตนภุมมะ

วัน เดือน ปีเกิด

10 ธันวาคม 2520

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

2004/22 ถนน ประชาสงเคราะห์

แขวงดินแดง เขตดินแดง กทม. 10400

สถานที่ทำงาน

1771/1 สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
ถนนพัฒนาการ สวนหลวง กรุงเทพฯ 10250

โทร. 02-7632600

ตำแหน่งงาน

อาจารย์ประจำแผนกภาษาอังกฤษ

ประวัติการศึกษา

- ศศ.บ. (ภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ) มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
- M.A. - ELT, มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต อนุญาหงษ์

สถานที่ทำงาน

1771/1 แผนกภาษาอังกฤษ สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ถนนพัฒนาการ สวนหลวง กรุงเทพฯ 10250
โทร.027632600 ต่อ 2835

ตำแหน่งงาน

อาจารย์ประจำแผนกภาษาอังกฤษ

ตำแหน่งทางวิชาการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (ด้านการสอนภาษาอังกฤษ)

ประวัติการศึกษา

- ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู, มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- Certificate in Academic Writing, University of Queensland, AUSTRALIA
- พธ.บ. (ภาษาอังกฤษ) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

- ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศิลปากร
- กศ.ม. (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยนเรศวร
- ศษ.ม. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ประ.ด. (หลักสูตรและการสอน-แขนงการสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศิลปากร

